STJERNEN

139. ÅRGANG NUMMER 5 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE MAJ 1990

STJERNEN

MAJ 1990

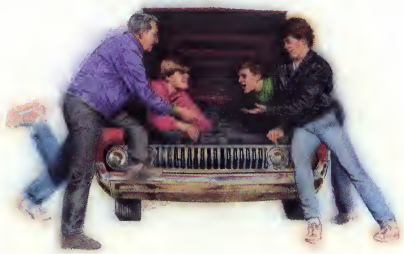

ARTIKLER

2
BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB
ALT, HVAD FADEREN HAR
PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

8
MIN MISSIONÆR VAR IKKE MEDLEM
CHERRY L. MORROW

10
„VI ER MEGET VELSIGNEDE"
BENIGNO PANTOJA

16
MISSIONÆRÆGTEPAR
ÆLDSTE M. RUSSELL BALLARD

22
ETHVERT MEDLEM ER EN MISSIONÆR
HVORDAN MAN KAN DELE EVANGELIET MED ANDRE

34
BRODERKÆRLIGHED
DON L. SEARLE

38
NÅR MAN FØRST KOMMER I GANG!
RICHARD DANIELS

OMSLAGET:
FOTO AF CRAIG DIMOND

ISÆR FOR UNGE

25
MISSIONÆRFORBEREDELSER
BEGYND NU!
MISSIONÆRFORBEREDELSER
SKRIFTSTEDER MAN BØR KENDE
PÅKLÆDNING OG PERSONLIG PLEJE?
HVORDAN FÅR JEG EN MISSIONÆRKALDELSE?
HVAD SKAL MAN TAGE MED?
ALMINDELIG HØFLIGHED I KIRKEN
EKSEMPEL PÅ EN MISSIONÆRS DAG

30
SPØRGSMÅL OG SVAR
KUNNE JEG BLIVE MISSIONÆR?

42
FIKTION
WILLARD WATTS PROJEKTET
ALMA J. YATES

FASTE PUNKTER

1
LÆSERKOMMENTARER

24
BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB
IHUKOM HAM I TJENESTE FOR ANDRE

33
MORMONOTE
BEKÆMP SULT

BØRNESTJERNEN

2
LAMPEN, MÅNEKAGEN OG BOGEN
NANETTE LARSEN DUNFORD

5
BARE FOR SJOV
HVILKEN KLOVN?
ROBERTA L. FAIRALL
TAG PÅ MISSION
ERMA REYNOLDS
GENFORENING AF FAMILIER
SUSAN MEEKS

6
FRA VEN TIL VEN
ÆLDSTE DEREK A. CUTHBERT

8
EN UNG MISSIONÆR
JON B. FISH

10
FÆLLESTID
JEG KAN FÅ SVAR PÅ MINE BØNNER
LAUREL ROHLFING

12
LIGESOM SARAH
CLARE MISHICA

14
HISTORIE FRA MORMONS BOG
LEHIS DRØM

MIT VIDNESBYRD STYRKES, NÅR JEG LÆSER

Jeg føler mig inspireret til at skrive og fortælle jer, at jeg ved, at I har et stort arbejde at udføre. Vor himmelske Fader har givet jer en vidunderlig ånd til at vejlede jer i at efterleve budene, når I arbejder for ham. Hans værk er sejrrigt og vil triumfere, hvor som helst det kommer frem.

Gud virker på mange forskellige måder, blandt andet har han velsignet mig med en forkærlighed for at læse, og gennem Kirkens litteratur, som for eksempel *Liahona* (spansk), har jeg lært om tro, tålmodighed, godhed, selvkontrol og Kristi rene kærlighed. Det er vigtigt for mig, at Gud åbenbarer sit ord til os i dag, som han gjorde det i Joseph Smiths tid. Men frem for alt er jeg glad, fordi min familie og jeg er medlemmer af den sande Kirke.

Jose Eduardo Molina Gatica
Guatemala City, Guatemala

PASSENDE LÆSESTOF

Vi er en sidste dages hellig familie, som bor i Holland, og det er ikke altid så nemt for os at finde passende læsestof. Det er ikke altid, at bøger og blade lever op til Kirkens standarder, og de, der gør, kan ikke øve den samme indflydelse som det gengivne evangelium. Som følge deraf glæder hele familien sig til hver måned, når *De Stern* (hollandsk) udkommer. Vi nyder generalautoriteternes taler og bliver grebet, når vi læser om andre helliges oplevelser.

Nicolette Steinvoorte
Leeuwarden
Holland

MISSIONÆRBLADET

Jeg har det privilegium og den glæde at kunne læse *Liahona* (spansk) og dermed også generalautoriteternes budskaber og vidnesbyrd. De fortæller os om profetier og velsignelser. Jeg ved at brødrene, der skriver i *Liahona*, har et stærkt vidnesbyrd om evangeliet.

Hver gang jeg er væk hjemmefra, har jeg mit ynglingsblad med mig. Jeg ville aldrig lade dette inspirerende blad blive derhjemme.

Jeg fik *Liahona*, før jeg fik en Mormons Bog. Jeg kan huske, da min ældste datter i 1960erne havde leverbetændelse og hvor missionærerne kom og gav mig bladet, så hun kunne læse det. Da jeg læste det, gjorde præsident David O. McKays budskab et stort indtryk på mig – „Ingen succes andetsteds kan erstatte fiasko i hjemmet" (Aprilkonferencen 1964). Dette budskab fik mig til at tænke på det hjem, som jeg er opvokset i.

Kære søskende, jeg ved, at vi vil styrke vores tro ved at læse de inspirerende budskaber i dette blad. Jeg ved, at de er hellig skrift og åbenbaringer som kan vejlede os gennem hele vores liv.

Mercedes Godoy de Pantoja
La Florida 2. ward
La Florida stav,
Santiago, Chiles

NÅR VI LADER ANDRE FÅ DEL I MORMONS BOG

Noget af det, som bringer mig lykke i livet, er den månedlige udgave af *Songdo Wi Bot (Helliges venner*, koreansk).

Her kan jeg læse de inspirerede ord, som vor himmelske Fader har åbenbaret til en nulevende profet. I bladet læser jeg om præsident Ezra Taft Bensons påbud til os om at lade Mormons Bog „strømme ud over hele verden" – så vi kan lade andre få del i vores venskab og vidnesbyrd. Derfor har jeg sat mig som mål at forære 100 eksemplarer af Mormons Bog væk – med familiebillede og mit vidnesbyrd – til ikkemedlemmer på mit arbejde og til wardets missionærer.

Jeg er ikke i tvivl om, at profetens ord afspejler Herrens interesse for os, og jeg ved, at når vi adlyder hans ord, så vil Herren velsigne os.

Lee, Ho Sang
Choong Jeong ward
Seoul stav, Nordkorea

FRA REDAKTIONEN

Vi påskønner meget vore loyale læsere og beder jer sende os breve, artikler og historier. (Vær venlig at skrive jeres fulde navn, adresse, ward/gren og stav/distrikt. Vi er glade for de breve, vi allerede har modtaget og glæder os til at høre fra flere af vore læsere fremover.

Maj 1990 139. Årgang Nummer 5

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Det Første Præsidentskab:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De Tolv Kvorum:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, William R. Bradford, Francis M. Gibbons, Jeffrey R. Holland

Redaktør: Rex D. Pinegar

Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter:
Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør: Ann Laemmlen
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Kunstnerisk leder: M. Masato Kawasaki
Layout og design: Sharri Cook

STJERNEN

Redaktør: Carsten Gram
Kirkenyt: Jørgen Ljungstrøm

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 31 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 42 187727

© 1990 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 a year. $1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre Dkr. 85,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$10.00
(Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by
Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 9005 DA

BUDSKAB
FRA
DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

ALT, HVAD FADEREN HAR

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
ANDENRÅDGIVER I DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Da vores yngste søn, Clark, for nogle år siden nærmede sig sin 12-års fødselsdag, var han og jeg en dag inde i Kirkens kontorbygning. Da vi forlod bygningen, kom præsident Harold B. Lee hen og hilste på os. Jeg nævnte for præsident Lee, at Clark snart fyldte tolv år, hvorpå præsident Lee henvendte sig til ham og spurgte: „Hvad skal der ske, når du fylder tolv år?"

Clark svarede præsident Lee uden at tøve: „Så skal jeg ordineres til diakon!"

Det var netop det svar, som præsident Lee havde forventet. Derpå rådede han vores søn: „Husk, at det er en stor velsignelse at have præstedømmet."

Jeg håber af hele mit hjerte og hele min sjæl, at Clark og enhver anden ung mand, som modtager præstedømmet, vil ære dette præstedømme og være trofast og opfylde de pligter, som de får overdraget samtidig med præstedømmet.

Præsident David O. McKay talte engang til en gruppe kirkeledere, som han rådgav vedrørende præstedømmets magt. Han fortalte at engang, hvor han rejste med skib, kom en medpassager hen til ham og spurgte, om han var leder af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Da præsident McKay svarede bekræftende, spurgte den anden, hvad specielt der var ved Kirkens tro og lære, som adskilte den fra andre trossamfund. Præsident McKay fortalte os, at han i første omgang tænkte på at sige, at Kirkens tro på guddommelig myndighed gjorde, at den var anderledes. Så kom han i tanke om, at der var andre, som troede på guddommelig myndighed, som f. eks. katolikkerne, den kristne, koptiske kirke i Egypten, samt medlemmer af den græsk-ortodokse kirke. Guddommelig myndighed var i sig selv simpelthen ikke et fyldestgørende svar på spørgsmålet.

Præsident McKay sagde, at han derpå følte sig inspireret til at sige: „Forkellen mellem

PRÆSTEDØMMET ER IKKE SÅ MEGET EN GAVE, SOM DET ER ET KALD TIL AT TJENE, ET PRIVILEGIUM TIL AT OPLØFTE OG EN MULIGHED FOR AT VELSIGNELSE ANDRES TILVÆRELSE.

MALERI AF MINERVA TEICHERT: „DEN FØRSTE ÅBENBARING"

det min kirke tror på, og det andre tror på, er guddommelig myndighed overdraget ved direkte åbenbaring."

Brødre, vor sjæl opfyldes af taknemmelighed, når vi tænker på den begivenhed, der indtraf „en herlig, klar morgen, tidligt om foråret 1820", da Joseph Smith gik ud i skoven for at bede. Hans beskrivelse af dette øjeblik i historien er overvældende: „Jeg så to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*" (Joseph Smiths skrivelser 2:14, 17). Hvilket storslået eksempel på guddommelig myndighed tilkendegivet ved direkte åbenbaring.

Vore tanker går derpå til en anden himmelsk budbringers besøg, Johannes Døber, den 15. maj 1829. På Susquehannaflodens bred i nærheden af Harmony i Pennsylvanien lagde Johannes sine hænder på Joseph Smith og Oliver Cowdery og overdrog dem præstedømmet med disse ord: „I Messias's navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse" (L&P 13:1). Budbringeren fortalte, at han handlede under ledelse af Peter, Jakob og Johannes, som besad det Melkisedekske Præstedømmes nøgler. Derpå fik de overdraget præstedømmet. Endnu et eksempel på guddommelig myndighed, givet ved direkte åbenbaring.

Da tiden var inde, blev Peter, Jakob og Jobannes sendt til jorden for at gengive Det Melkisedekske Præstedømmes velsignelser. Disse fordums apostle, som var udsendt af Herren, ordinerede og bekræftede Joseph og Oliver til ligeledes at være apostle og særlige vidner om hans navn. Det var karakteristisk for disse hellige besøg at guddommelig myndighed blev overdraget ved direkte åbenbaring.

Som følge af disse tildragelser er det et krav, men samtidig en mulighed og en højtidelige pligt, at vi er trofaste overfor den tillid der er blevet vist os.

Præstedømmets ed og pagt vedrører os allesammen. For dem, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, er det en erklæring om at være trofast og lydig mod Guds love samt om at ære de kaldelser, som vi får. For dem, der bærer Det Aronske Præstedømme, er det en erklæring vedrørende fremtidige pligter og ansvar, så de pågældende kan forberede sig her og nu.

Denne ed og pagt har Herren fremsat med disse ord:

„Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemes fornyelse.

De bliver Moses's og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte.

Og videre, alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren;

thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig,

og den der modtager mig, modtager min Fader,

MALERI AF MINERVA TEICHERT: „PETER, JAKOB OG JOHANNES ORDINERER JOSEPH OG OLIVER".

og den, der modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham" (L&P 84:33-38).

Profeten Joseph Smith blev engang spurgt: „Bror Joseph, du opfordrer os ofte til at ære og højne vore kaldelser. Hvad betyder det?" Det siges, at han svarede: „At ære og højne en kaldelse betyder, at holde den frem, fuldføre den med værdighed og interesse, så Himlens lys kan stråle gennem den til andre menneskers store forundring. En ældste ærer og højner sin kaldelse, når han lærer, hvilke pligter han har som ældste, og derpå varetager dem."

Lejlighederne og mulighederne for at ære og højne vore kaldelser kan opstå på helt uventede måder. Jeg husker, at jeg som diakon sad på første række i kirkesalen sammen med de andre diakoner, mens præsterne forberedte sig til at velsigne nadveren. En af præsterne, som hed Leland, havde en meget smuk stemme. Når han bad ved nadverbordet, udtalte han ordene klart og smukt. Mange komplimenterede ham efter møderne. Jeg tror, han blev lidt stolt.

En anden præst, som hed John, sad en dag ved siden af Leland med den smukke stemme. John havde nedsat hørelse og havde derfor taleproblemer. Det var lidt svært at forstå, hvad han sagde. Vi diakoner lo ofte i det stille af John, når han bad.

Brødet var brudt, og salmen sunget. Alle sænkede deres hoveder, mens Leland forberedte sig på at bede. Vi hørte ikke et ord. Tavsheden syntes at vare en evighed. Jeg åbnede øjnene og så Leland lede febrilsk efter det lille kort, hvorpå bønnen var trykt. Han kunne ikke finde det nogen steder. Andre begyndte også at åbne øjnene og kigge spørgende op.

I samme øjeblik rakte John, der havde problemer med at høre og tale, sin hånd frem og førte Leland til side, knælede ned og bad den velkendte bøn, som han kunne udenad: „O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns Jesu Kristi navn velsigne og hellige dette brød for alle deres sjæle, som nyder deraf . . ." (Moroni 4:3). Han glemte ikke et eneste ord.

Da vi gik ud af kirkesalen den dag, sagde Leland til John: „Du skal have mange tak, fordi du hjalp mig i dag."

John svarede: „Vi er begge præster i det samme kvorum og gør vores pligt."

Denne præst, som ærede og højnede sin kaldelse, ændrede medlemmernes opfattelse af hvordan en smuk nadverbøn burde lyde og gav en eviggyldig lektie: Den, som Gud kalder, vil han kvalificere til arbejdet.

Præstedømmet er ikke så meget en gave, som det er et kald til at tjene, et privilegium til at opløfte og en mulighed for at velsigne andres tilværelse.

De fleste unge mænd, som jeg har kendt, har længtes efter at tilhøre de voksnes samfund. Lad os, der har ansvaret for de unge mænd i Det Aronske Præstedømme, give dem muligheder for at lære, men lad os også vise dem værdige eksempler som de kan følge.

For os, der har Det Melkisedekske Præstedømme, er det et stadigt privilegium at ære og højne vores kaldelse. Vi er hyrder, som våger over Israel. De sultne får ser op til os, parate til at blive mættet med livets brød. Er vi parate til at mætte Guds hjord? Det er absolut nødvendigt, at vi anerkender menne-

skesjælenes værdi og aldrig opgiver en eneste af Guds kostbare sønner?

Vi ser mirakler ske overalt, hvor kaldelser i præstedømmet bliver ært og højnet. Når tro erstatter tvivl, når uselviske tjenestegerninger udelukker egoistiske ønsker, vil Guds kraft fremme hans hensigter.

For cirka otte år siden besøgte jeg sammen med nogle få medlemmer i Dresden i Østtyskland en lille kirkegård. Det var en mørk og kold aften, og den kolde regn havde silet ned hele dagen.

Vi var kommet for at besøge en missionærs gravsted, en missionær som døde for mange år siden i Herrens tjeneste. Vi stod alle helt tavse omkring graven. Da lyset fra en lommelygte nåede gravstenen, læste jeg inskriptionen:

Joseph A. Ott
Født: 12. december 1870 – Virgin, Utah
Død: 10. januar 1896 – Dresden, Tyskland

(Se „I Herrens egen tid", af Eric Ott, *Stjernen*, maj 1989, s. 7).

Derpå afsløredes det i lyset, at denne grav ikke var som de andre på kirkegården. Gravstenen var blankpudset, ukrudtet, som dækkede de andre grave, var omhyggeligt fjernet fra denne grav, og i stedet var der plantet smukke blomster, hvilket viste, at graven blev plejet med kærlig hånd. Jeg spurgte: „Hvem holder dette gravsted så smukt?" Mit spørgsmål blev besvaret med tavshed.

Endelig indrømmede en 12-årig diakon, at det var ham der havde påtaget sig dette ansvar, men at det hverken var hans forældre eller ledere, der havde bedt ham om det. Han sagde, at han bare havde lyst til at gøre noget for en missionær, der ofrede sit liv i Herrens tjeneste. Han sagde: „Jeg kan ikke komme på mission ligesom min far på grund af de love, der hersker i mit land for tiden. Jeg føler mig i pagt med missionærgerningen, når jeg passer dette gravsted, hvor en missionær har sit hvilested."

Jeg græd af agtelse for hans tro. Jeg blev bedrøvet over hans manglende muligheder for at opnå sit store ønske – at virke som missionær. Men Gud har hørt hans bøn. Han har bemærket hans tro. Han har æret én, der ærede og højnede sin kaldelse som diakon.

Der er gået mange år siden denne aften i Dresden. Der er sket betydelige ændringer i Østtyskland. Et Guds tempel pryder landet, der findes kirkebygninger, ward og stave og vore medlemmer på dette sted er velsignet med Kirkens fulde program. Torsdag, den 30. marts 1989, krydsede de første af Kirkens missionærer i 50 år grænsen til Østtyskland. Folk undervises i evangeliet, og de første er blevet døbt.

Men hvad nu med drengen, der så kærligt passede Joseph Otts grav? Joh, Tobias Burkhardt, som dengang var diakon, er nu ældste. Den 28. maj 1989 ankom han og ni andre af hans kammerater til missionærernes træningscenter (MTC) – de første fra dette land, der rejser ud som missionærer. Da jeg i denne særlige anledning spurgte, hvordan det føltes, svarede han: „Jeg glæder mig meget til at udføre min mission. Jeg vil bestræbe mig på at arbejde så flittigt, at Joseph Ott gennem mig trods alt kan få udført en jordisk mission."

Brødre, Joseph Otts ånd er for længst bragt hjem til den Gud, som gav ham livet. Hans legeme hviler i en fredelig, velholdt grav langt borte i Dresden. Men hans missionærånd lever i den tjeneste, som udføres af en trofast ældste – selveste den diakon, der gennem lang tid lugede, plantede blomster og polerede stenen på Josephs Otts gravsted, mens han drømte om den missionærgerning, som først blev ham nægtet, men som han nu har fået tilladelse til at udføre.

Jeg beder til, at vor himmelske Fader altid vil velsigne, inspirere og lede alle, som har fået overdraget hans dyrebare præstedømme. □

Fra en tale holdt ved en præstedømme minde-fireside i tabernaklet på tempelpladsen i Salt Lake City, Utah.

DISKUSSIONSHJÆLP FOR HJEMMELÆRERE

1. Hvilke særlige punkter i vores tro og kirkelærdomme adskiller sig fra, andre kirkesamfunds tro og lære?

2. Præsident Monson siger om dem, der har Det Melkisedekske Præstedømme: „Det er et stadigt privilegium at ære og højne vore kaldelser. Vi er hyrder, som våger over Israel."

3. Hvad sagde Joseph Smith, at det betød at „ære" sin kaldelse i præstedømmet?

4. Hvilke af de store løfter, som Herren har givet, nævnes i præstedømmets ed og pagt?

MALERI AF MINERVA TEICHERT, „LAMMET REDDES"

MIN MISSIONÆR VAR IKKE MEDLEM

CHERRY L. MORROW

Som ung mor følte jeg stærkt, at min mand og jeg burde sørge for, at vores søn kom i kirke. Selv om vi aldrig havde talt om religion, troede vi begge på Gud. Så jeg bad engang imellem om, at Gud ville hjælpe mig til at finde ud af, hvilken kirke vi skulle gå i.

Jeg havde gået i kirke som barn. Min mor døde, da jeg var seks år, og min far stod alene tilbage med otte børn, blandt andet et lille barn der kun var ni dage gammelt. Vi havde nogle svære år i begyndelsen, men jeg følte mig tryg og godt tilpas ved at komme i kirke. Det var her, jeg lærte at elske Gud og at bede til ham.

Da vores første barn var fire år, fik vi endnu en søn. Jeg vidste stadig ikke, hvilken kirke vi skulle tilslutte os, men jeg begyndte at bede oftere og mere oprigtigt.

Halvandet år senere blev mine bønner mere indtrængende. Vi boede i en lejlighed i Davenport, i staten Iowa i USA. Jeg elskede at læse, men jeg havde læst alt, hvad vi havde i huset. Der var netop flyttet en familie fra Californien ind i huset lige over for os. Jeg besluttede mig til at lære min nye genbo at kende – måske havde hun noget, som jeg kunne læse.

Så snart jeg havde sendt vores søn i skole, gik jeg på besøg. Jeg præsenterede mig, og vi talte lidt sammen, hvorpå jeg fortalte, hvorfor jeg var kommet. Hun sagde, at de ikke havde haft plads til deres bøger i den flyttevogn, de havde lejet, så de måtte lade dem blive tilbage. Men hun sagde, at hun havde taget en enkelt bog med sig. Det var Mormons Bog.

Min genbo spurgte mig, om jeg nogensinde havde hørt om mormonerne, og jeg sagde: „Kun det jeg har lært i historietimerne, om at Brigham Young førte pionererne til Utah." Så spurgte hun mig, om jeg kunne lide at læse historiebøger, hvortil jeg svarede ja. Så ville jeg kunne lide at læse Mormons Bog, sagde hun, for det var en historie om nogle af de første indbyggere i Amerika. Jeg syntes, at det var spændende, for jeg havde ofte undret mig over indianerne, og

ILLUSTRERET AF DOUG FRYER

hvor de kom fra. Hun begyndte så at fortælle mig om Joseph Smith, og hvordan han havde fundet guldpladerne og oversat dem. Det betog mig.

Jeg blev meget overrasket, da jeg opdagede, at min nabo ikke var medlem af Kirken. I Californien var hun blevet undervist i evangeliet, og hun var sikker på, at det var sandt, men hun mente ikke, at hun var i stand til at efterleve visdomsordet. „Du skal først læse Joseph Smiths historie," sagde hun til mig. „Du må gerne låne min Mormons Bog, men jeg vil gerne have den tilbage, når du har læst den."

Da jeg læste Joseph Smiths historie, var det som om, jeg var til stede sammen med ham, og jeg vidste, at den var sand. Min nabo spurgte mig engang imellem, hvordan det gik, og hun blev glad for at høre, at jeg troede på det, jeg læste.

Da jeg var omtrent halvvejs igennem bogen, måtte jeg aflevere den, fordi vi skulle flytte. Jeg var ikke meget for at give bogen fra mig, men min nabo sagde, at jeg kunne ringe til missionærerne, de ville med glæde bringe mig en Mormons Bog, så jeg fik min egen.

Da vi var flyttet, tænkte jeg på at ringe til missionærerne, men jeg blev ved med at udsætte det. „Nå, hvis det virkelig er Guds sande kirke," tænkte jeg, „skal de nok finde mig."

En morgen, da jeg var ved hjælpe vores søn med at gøre sig klar til at gå i skole, råbte jeg ad ham, hvilket jeg ellers aldrig gjorde. Jeg sagde omgående undskyld, men jeg kunne se på hans øjne, at han var såret. Da han gik, kiggede jeg ud ad vinduet efter ham og så, hvordan han hang med hovedet. Han var ellers altid så glad. Jeg havde det forfærdeligt, og med tårer i øjnene faldt jeg på knæ og tiggede vor himmelske Fader om at tilgive mig. Efter at havde bedt i et stykke tid, tryglede jeg atter Gud om at lade mig vide, om Mormons Bog var sand, og om det var hans sande kirke.

Klokken 10 samme formiddag ringede det på min dør. Jeg lukkede op, og udenfor stod to unge mænd i jakkesæt. De fortalte, at de var missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg inviterede dem indenfor. Inden længe havde de fortalt mig, at da de under deres morgenbøn havde bedt om at blive ledt til mennesker, som søgte sandheden, følte de sig inspireret til at tage ud i vort område. De syntes lige straks, at de måtte tage fejl, eftersom dette område var blevet besøgt adskillige gange, men de følte sig begge inspireret til at tage herud igen, hvilket de gjorde.

Jeg blev døbt to uger efter. Halvandet år senere blev min mand også døbt. Han sidder nu i grenspræsidentskabet, og vi er beseglet i templet.

Jeg er taknemmelig for Mormons Bog, og for at missionærerne var tilstrækkelig i harmoni med Ånden til, at de vidste, hvor de kunne finde én, der bad om at måtte få deres besøg. □

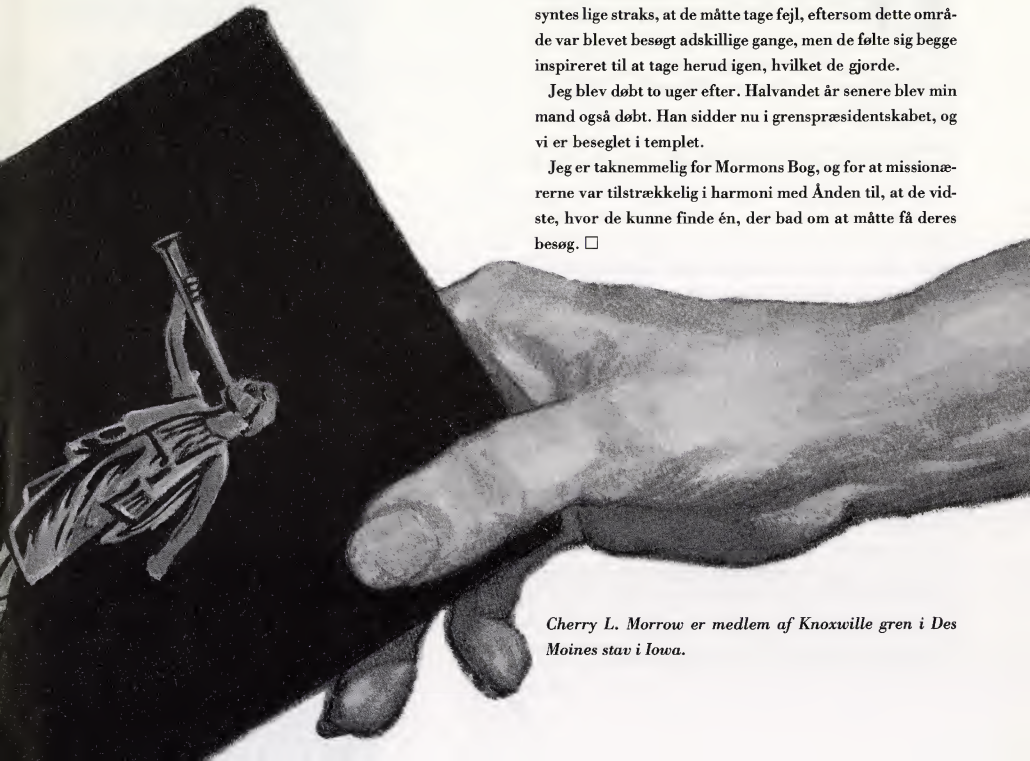

Cherry L. Morrow er medlem af Knoxwille gren i Des Moines stav i Iowa.

„VI ER MEGET VELSIGNEDE"

BENIGNO PANTOJA

**I den afsides El Callao dal,
på østsiden af Puntiagudo bjergene i Chile,
bor en helt speciel sidste dages hellig familie.**

Det var præsident Julio Otay, der første gang fortalte mig om Jose og Juana Yefi og deres syv børn, da jeg som regionalrepræsentant besøgte Puerto Montt stav i Chile. Da han fortalte sin beretning om familien Yefi og deres oplevelser i Kirken, fik jeg lyst til at møde dem. De er medlemmer af Estacion ward, men at foretage turen til familiens hjem er meget mere besværligt end blot det at spadsere ned ad gaden fra kirkebygningen der ligger i Puerto Vardas. Det er en eventyrrejse, som foregår i tre etaper – med bus, med båd og til hest. Præsident Otay og jeg besluttede os til at foretage rejsen den 17. og 18. september, som er helligdage i Chile.

Da vi tog afsted fra Puerto Varas om morgenen, var vejret pragtfuldt, og de første forårstegn viste sig i denne del af verden. På den første del af turen, kørte vi i halvanden time i bus til Petrohue, der ligger ved Todos los Santos søens bred. Bussen kørte rundt om Llanguihue søens sydkyst, hvorfra man i den fjerne baggrund ser den majestætiske og kegleformede vulkan, Osorno. Vi havde bestemt os til at tage rutebåden over Todos los Santos søen, men vi fik at vide, at den var afgået tidligere, fyldt med turister. Så vi lejede en privatbåd – som bror Yefis fætter tilfældigvis ejede – og sejlede turen, der tog tre timer. I disse tre timer nød vi naturens skønhed omkring os. Søen kaldes også „Smaragdsøen" på grund af dens farve og fordi solens stråler glitrer i vandet. Til højre for os rejste de prægtige Monte Tronador bjerge sig. Det var en pragtfuld måde at fejre en nationaldag

BENIGNO PANTOJA (LÆNGST TIL VENSTRE) OG PRÆSIDENT JULIO OTAY (LÆNGST TIL HØJRE) MØDTES MED FAMILIEN MIRANDA, FØR DE REJSTE UD FOR AT BESØGE JOSE YEFI (NUMMER TO FRA VENSTRE). DER ER TO TIMERS REJSE PÅ HESTERYG FRA MIRANDA OG UD TIL JOSE YEFI. FAMILIEN MIRANDA TILSLUTTEDE SIG KIRKEN PÅ GRUND AF BROR YEFIS IHÆRDIGE MISSIONERING.

på, og jeg takkede min himmelske Fader, fordi jeg er født i sådan et smukt land.

Da vi ankom til det sted, hvor vi forventede at møde bror Yefi, var han der ikke. Vi fandt ud af, at han ventede på os på søens modsatte side, hvor der er en lille havn, hvor turistbådene lægger til. Mens han sejlede over søen i sin båd for at møde os, besøgte vi familien Miranda, som bor i nærheden af søen. Jose Miranda, der er bror Yefis svoger blev sammen med sin familie, medlemmer af Kirken, fordi familien Yefi fortalte dem om evangeliet. Dem fortæller jeg mere om senere.

Omsider ankom bror Yefi, og da jeg mødte denne mand, som man tydeligt så var af lamanitisk afstamning, og så hans oprigtige smil og strålende øjne, følte jeg mig i slægt med ham.

Derpå tog vi afsted på den sidste del af vores rejse for at besøge familien Yefi – to timer til hest rundt om og igennem skovtykninger med de specielle træer, som gror i dette område. Vores ridetur foregik til akkompagnement af Sin Nombre flodens hastige brusen på sin vej ned til søen.

Endelig nåede vi El Callao dalen, hvor familien Yefi bor helt afsondret. Da vi steg af hestene, hilste børnene spændt på os. Lige straks troede jeg, at de blev glade for at få besøgende. Men jeg blev hurtigt klar over, at glæden var rettet mod deres far, som de krammede, som om de ikke havde set ham i lang tid. Jeg fornemmede de særlige bånd, der var mellem far og børn, og opdagede senere, at bror Yefi personligt havde virket som jordemoder og bragt fem af sine syv børn til verden.

Foråret var kommet til denne dal højt oppe i bjergene, og der var et væld af gule blomster uden for familien Yefis hus, der var indrammet af træer. Inden for i dagligstuen hang der et skilt, hvorpå der stod: „Det er vort mål at opbygge en evig familie." Om aftenen, da vi sad og talte med familien Yefi, blev jeg fortalt hvordan de kom til at tro på evangeliet.

Bror Yefi fortalte os, hvordan han lærte Kirken at kende.

Han sagde: „Lige fra barn af har jeg lidt af næseblødning. Engang, efter at vi var blevet gift, led jeg så alvorligt af næseblod, at jeg besvimede og fik hallucinationer. Da jeg vågnede, troede jeg, at jeg var vågnet op til mit næste liv. Men jeg blev glad over at se min kone ved min side, som tog sig af mig.

Jeg besluttede mig til at konsultere en læge i Puerto Varas. Jeg besøgte en ven, og mens jeg var der, fortalte han mig, at to unge mænd, der boede i nærheden, ‚kurerede' folk i Herrens navn. Eftersom jeg altid har været troende, tog jeg hen og besøgte dem og spurgte, hvor meget de skulle have for at give mig en velsignelse. De unge mænd, som man straks lagde mærke til på grund af deres hvide skjorter, sagde til mig: ‚Vi skal ikke have noget for at velsigne én af vore brødre. Hvis du har tro på, at du kan blive helbredt, dersom vi giver dig en velsignelse, så vil Herren også gøre dig rask.'

De bad mig om at sætte mig, men jeg sagde: ‚Jeg vil ikke føle mig godt tilpas ved at sidde ned. Jeg vil hellere knæle.' Missionærerne lagde deres hænder på mit hoved og gav mig en velsignelse. Det var en forunderlig oplevelse. Jeg følte mig varm i hele min krop, og jeg var ikke i tvivl om, at det var Guds kraft, som gjorde mig rask. Jeg har aldrig haft næseblod siden.

Efter denne oplevelse spurgte jeg missionærerne, hvad jeg skulle gøre for at blive medlem af deres kirke. De spurgte, om jeg var gift. Jeg svarede bekræftende, og vi traf aftale om, at min kone skulle være med ved mødet den følgende søndag. Missionærerne præsenterede den første lektie, hvorpå de bad os om at komme igen ugen efter for at modtage den anden lektie. Men på grund af den store afstand, ønskede jeg, at de skulle døbe os samtidig. Vi fik derfor alle lektierne og blev døbt samme dag. Det var den 28. september 1979.

Vi bor meget langt fra Kirken, men vi kommer til søndagens møder, så ofte som vi kan. Ved et af vores besøg blev jeg interviewet af grenspræsidenten og fik overdraget Det Aronske Præstedømme."

Præsident Otay, som var bror Yefis grenspræsident på det tidspunkt, opfordrede ham til at betale tiende og forberede sig til at få overdraget Det Melkisedekske Præstedøm-

„EFTER TO TIMERS REJSE, STOD VI AF VORES HESTE OG BØRNENE HILSTE BEGEJSTRET PÅ OS," SAGDE ÆLDSTE PANTOJA. „LIGE STRAKS TROEDE JEG; AT DE VAR GLADE FOR AT FÅ BESØGENDE. MEN JEG BLEV HURTIGT KLAR OVER, AT GLÆDEN GJALDT DERES FAR."

me. En våd regnvejrsdag nogle få måneder senere kom bror Yefi og bad om at tale med præsidenten; han ville betale sin første tiende. Præsident Otay inviterede ham indenfor, men bror Yefi sagde, at han havde sin tiende udenfor – tre sække kartofler.

Kan I forestille jer denne brors trofasthed i at holde Herrens bud! Han havde transporteret tre sække kartofler til hest, med båd, i bus og derefter på en trækvogn til kirken.

Det er en speciel oplevelse at høre bror Yefi bære vidnesbyrd om tiende. „Før jeg tager hjemmefra for at betale tiende til biskoppen, beder jeg vor himmelske Fader velsigne mig, at jeg må være ærlig. Jeg vil ikke have det godt, hvis jeg har stjålet noget, som retteligt tilkommer ham."

Bror Yefi vidner om, at Herren har velsignet hans familie meget, fordi de adlyder tiendeloven. Da han blev døbt, sagde han, at han kun havde et minimum af livets nødvendigheder til at forsørge sin familie med – et spand okser, som han brugte, når han pløjede jorden, en hest, samt nogle få geder og får. Men, sagde han i stor ærbødighed, efter at have lært evangeliet at kende og efter at have betalt tiende, „er vi blevet rigt velsignet. Jeg har heste, geder, får og ni malkekøer, som giver os tilstrækkeligt med mælk til vores børn og til at vi kan lave ost, som vi kan sælge. Og vi sår og høster vores egen hvede. Vi er rigt velsignede!"

Det er blandt andet familien Yefis mål at opbygge en evig familie, og derfor fortæller de ivrigt om evangeliet til deres slægtninge. Bror Yefis far, Prudencio Yefi Calbucan, var den første i familien, som lyttede til evangeliets budskab. Derpå blev hans bror, Segundo Prudencio Yefi Aguilar, samt hans svigerinde, Maria Isabel de Yefi og en af deres døtre interesseret. Dernæst ønskede hans svoger, Jose Nolberto Miranda Diaz – som vi mødte ved søen – hans kone, Maria Francisca de Miranda, deres ældste søn, Juan Heriberto Miranda Wefi, og to yngre døtre at lære mere.

Bror Yefi gav dem allesammen missionærlektierne. Derpå rejste de alle til Puerto Varas for at blive interviewet af fuldtidsmissionærerne. Efter interviewene døbte bror Yefi dem. Han opfordrede dem også til at få deres tempelbegavelser, hvilket han og søster Yefi allerede havde fået. (Familien Mirandas ældste søn var på mission i Vinna del Mar missionen i Chile, da vi besøgte dem).

Den anden dag, om søndagen, under vort besøg, bemyndigede præsident Otay bror Yefi til at afholde regelmæssige kirkemøder i sit hjem, bortset fra når familien rejser til Puerta Varas for at betale tiende til biskoppen.

Vi sluttede os til familien Yefi og deres slægtninge under søndagsskolen og ved nadvermødet – atten medlemmer ialt. Bror Yefi gav en lektie fra Moronis Bog. Da han læste kapitel seks og syv om dåb, fællesskab og forkyndelse ved Helligåndens kraft, løb tårerne ned ad vore kinder.

Efter lektien sang vi en salme. Selvom familien Yefi ikke har noget klaver eller kender noderne, synger de med en ånd, som kompenserer for enhver forkert tone. Derpå bad bror Yefi gæsterne om at tale.

Da det var min tur til at tale, sagde jeg til dem: „Jeg forstår, at I er ivrige efter at lære noget af det, jeg har at sige til jer, men jeg kan forsikre jer, at jeg har lært mere af jer under dette besøg, end I kan lære af mig."

Da jeg sagde farvel til familien Yefi senere på dagen, tænkte jeg på det, jeg havde lært af dem. Jeg lærte noget om at være trofast overfor Herren under alle forhold. Jeg lærte, at selv om afstandene forhindrede familien Yefi i at komme i kirke, så var der ingen afstand mellem dem og Herren. Mange af os, der har snesevis af mennesker omkring os, fortæller dem ikke om evangeliet, men det gør familien Yefi, de underviser, drager folk ind i fællesskabet og døber deres nærmeste naboer og slægtninge.

Af familien Yefi lærte jeg noget om det at prioritere templet. Mange af os, som har forholdsvis nemt ved at komme i templet, har den ene undskyldning efter den anden for ikke at komme. Familien Yefi har allerede foretaget den lange rejse til Santiago for at blive beseglet i templet. Og når som helst de kan foretage rejsen til Santiago, gælder deres besøg først og fremmest templet.

Jeg forlod den smukke El Callao dal med et stærkere vidnesbyrd om evangeliet og en større forpligtelse til at adlyde Herren. Familien Yefis gode indflydelse rækker langt ud over deres afsidesliggende hjem i bjergene. □

Ældste Benigno Pantoja er regionalrepræsentant for Kirkens sydlige område i Chile. Han bor i La Floridas 2. ward, La Florida stav, Santiago, Chile.

BROR YEFI OG HANS HUSTRU, JUANA, HAR AF DERES STAVSPRÆSIDENT FÅET MYNDIGHED TIL AT AFHOLDE KIRKEMØDER I DERES HJEM, FORDI KIRKEBYGNINGEN LIGGER SÅ LANGT BORTE. MANGE AF YEFIS SLÆGTNINGE ER OGSÅ BLEVET DØBT OG DELTAGER I MØDERNE I YEFIS HJEM.

FOR FAMILIEN MATURURE VAR ÆLDSTE OG SØSTER LAKE HERRENS REDSKABER TIL AT UDFØRE ET STORT MIRAKEL. ÆGTEPARRET LAKE, ANEDE IKKE, DA DE FORLOD DERES HJEM I UTAH, AT DE VILLE FÅ DENNE STORE OPLEVELSE I DET FJERNE ZIMBABWE?

MISSIONÆR-ÆGTEPAR

ÆLDSTE
M. RUSSELL BALLARD
DE TOLVS RÅD

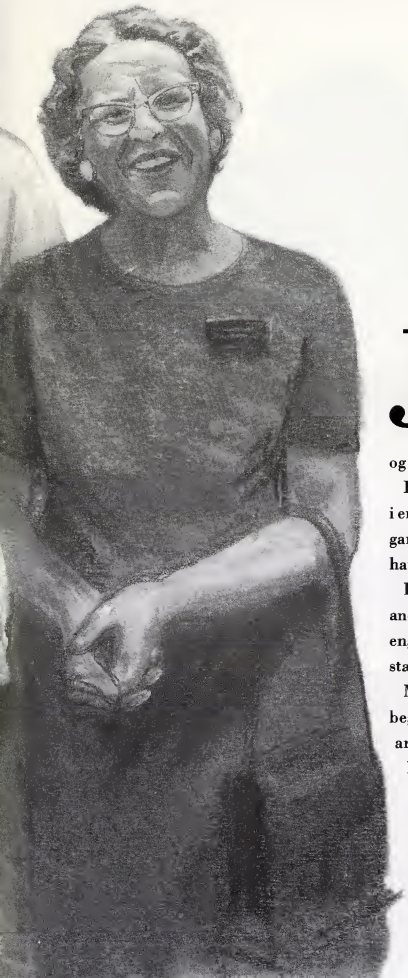

Til alle ægtepar, som kan tjene: Tiden er inde. Brug seglen og tjen Herren af hele jeres sjæl, sind og styrke.

Jeg hørte for nylig om nogle oplevelser, som en mand fra Zimbabwe havde haft. Manden hedder Sabbath Sibanda Maturure og er født i Shurugwe i, hvad han kalder, „en almindelig, afrikansk hytte". Han var nummer syv ud af en børneflok på elleve børn. Han og tre af hans søstre var født krøblinge. Allerede i en tidlig alder gav han Gud skylden for sit handicap og nægtede at gå i den kristne kirke, som hans forældre tilhørte.

Da han var syv år, blev han og hans søstre sendt langt væk hjemmefra for at gå i en skole for handicappede. Han savnede sin mor, som han kun kunne besøge én gang om året, og han blev derfor endnu mere bitter. „Livet var grusomt," mindes han. „Jeg havde bare intet håb."

Hans bitterhed voksede yderligere, da hans to bedste venner – hans mor og et andet handicappet barn i skolen – døde. „Jeg havde virkelig intet tilbage – ikke engang skyggen af et håb længere. Livet var totalt uden mening. Gud var fuldstændig uretfærdig og var ikke værd hverken at tilbede eller respektere."

Men da han blev venner med nogle kristne, som fik ham til at læse i Bibelen, begyndte han at blive mindre bitter. Efterhånden som årene gik, fandt han sig et arbejde, blev gift og fik to døtre.

I juli 1985 kom en mand hjem til ham. Han „så ærlig, ydmyg og kærlig ud" og præsenterede sig som ældste Boyd Lake. Ældste og søster Lake var et missionærægtepar fra Oakley i Utah, og de havde mødt Sabbaths hustru, Susan, under deres arbejde. Hun havde bedt dem om at besøge sin mand.

„Alt, hvad der har med Kristus at gøre, forsøder vores tilværelse," siger

Sabbath, „så jeg bød ældste og søster Lake velkommen i vort hjem." Deres budskab lød så godt, at Maturures bad ægteparret Lake komme og møde alle deres venner på handicapcentret, hvor de arbejdede. Og så begyndte Sabbath og Susan at studere Mormons Bog.

Da de havde haft besøg af missionærerne nogle gange, blev Sabbath syg. Men efter at være blevet salvet af præstedømmet genvandt han sit helbred. Det gjorde et stort indtryk på ham at opleve præstedømmets magt og lære om emner som familieaften, fasteofre, tiende og kyskhed. „Jeg lærte også om evigt familieliv, at hvis vi tror og er værdige kan mand og hustru og børn blive beseglet til hinanden i templet for tid og al evighed."

Den 2. august blev Sabbath døbt af grenspræsidenten, og ældste Lake døbte Susan og en af deres døtre. „Der var stor glæde i vort hjem, da vi blev medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – en kirke, som Herren selv har oprettet!" siger Sabbath. Tre uger efter fik de en tredje datter, Helen Happiness. (Barnet er opkaldt efter søster Lake, der hedder Helen til fornavn).

For familien Maturure var ældste og søster Lake Herrens redskaber til at udføre et stort mirakel. Ægteparret Lake, anede ikke, da de forlod deres hjem i Utah, at de ville få denne store oplevelse i det fjerne Zimbabwe.

Rundt omkring i verden velsigner missionærægtepar mange menneskers tilværelse på lignende måde. Det er desuden en glæde, at velsignelserne virker begge veje.

Da jeg var missionspræsident i Toronto mission i Canada, blev jeg forbløffet over at bemærke den ændring, der indtræffer med de ægtepar, som er på mission. De havde meget ofte måttet tilsidelægge planer om en behagelig tilværelse som pensionister for at komme på mission. Men så begyndte der at ske en vidunderlig forandring. Alt imens jeg bemærkede deres tro og tillid til Herren, så jeg hvordan de engagerede sig i arbejdet og jeg så deres uselviske ofre. Det var som at se blomsterknopper udfolde sig. Disse dejlige ægtepar byttede noget godt derhjemme for noget endnu bedre i missionsmarken. Tænk for eksempel på de oplevelser som ældste og søster Verl Asay har haft. De arbejdede sammen med os i Toronto missionen og er nu på mission i Londons sydlige mission – deres tredje mission. Da jeg spurgte dem, hvad de kunne fortælle andre ægtepar om deres arbejde, svarede ældste Asay med at give denne opmuntring:

„Herren har sin måde at åbne Himlens sluser på, hvis vi ærligt forsøger at tjene ham. Mit helbred var ikke så godt, første gang vi blev kaldet, og jeg havde ofte måttet forsømme fra mit arbejde i flere dage. Ikke desto mindre var jeg rask nok til at acceptere kaldelsen til at tage på mission, og vi var to år i USAs nordvestlige stater, hvor vi førte tilsyn med opførelsen af en kirkebygning. Heldigvis var jeg velsignet med et godt helbred under denne mission.

Da vi kom hjem, modtog vi og accepterede endnu en kaldelse, denne gang til at være forkyndende missionærer i halvandet år i Toronto-missionen i Canada. Det var en belønnende og åndelig oplevelse at mødes og arbejde sammen med nogle af de mest vidunderlige, venlige og kærlige mennesker i verden. Også her kunne jeg glæde mig over et godt helbred, selv om vi havde to af de koldeste vintre, jeg nogensinde har oplevet. Herren velsignede os virkelig. Vi og vores familie kom hinanden nærmere gennem de breve vi udvekslede, og vores kærlighed til familien blev mangedoblet.

Da vi kom hjem, kunne vi nævne utallige velsignelser, som vi havde modtaget i løbet af disse atten måneder mens vi hjalp med at føre værket fremad i en lille krog af Herrens vingård: Et bedre helbred, stærkere familiebånd, mange nye søskende i evangeliet og utallige åndelige oplevelser.

Nu er vi taknemmelige for, at vi atter er blevet kaldet – denne gang til England. Vi ser et stort behov for mange flere ægtepar, som kan hjælpe verden med at berede sig til Frelserens andet komme."

Jeg er sikker på, at dette ægtepar vil udføre et fortræffeligt stykke arbejde i England. En af de første dage, under Asays mission i Canada, mens jeg havde et orienteringsmøde med dem, fortalte søster Asay mig, at hun var nervøs og bange for at være forkyndende missionær. Jeg sagde, at det ikke var så svært. Alt hvad hun behøvede at gøre var at fortælle folk om Kirken. Vi øvede os så i at stille de gyldne spørgsmål.

En af de første dage efter de var kommet ud som missionærer, mens bror Asay betalte for nogle fødevarer, spurgte søster Asay kassedamen, om hun kendte noget til Kirken, samt om hun kunne tænke sig at vide noget mere. Som resultat af dette spørgsmål, blev damen, Betti W. Guild, døbt sammen med sin mand og to slægtninge – og mindst 17 andre er kommet til siden.

Når jeg tænker på dette ægtepar, som har forladt deres familie og behagelige hjem for tredje gang for at tjene Herren, mindes jeg Herrens ord:

„Og enhver, som har forladt hjem eller brødre eller søstre eller fader eller moder eller hustru eller børn eller marker for mit navns skyld, skal få det mangefold igen og arve evigt liv" (Mattæus 19:29).

Her følger nogle af de mest stillede spørgsmål, vedrørende missionærægtepar. Måske kan svarene hjælpe jer til bedre at forstå arbejdet som missionærægtepar.

Hvem er disse missionærægtepar? Det er værdige, ældre ægtepar, som ikke længere har børn boende i hjemmet, og som kan forsørge sig selv økonomisk, mens de er på mission, og som er sunde og raske.

Hvor længe varer et ægtepars mission? Ægtepar virker i reglen i 18 måneder, men de kan kaldes for 12 eller 6 måneder alt efter omstændighederne. 6-måneders missioner er begrænset til ægtepar som er beskæftiget indenfor fag der er meget sæsonprægede, som for eksempel landbrug. Ægtepar, på sådanne korte missioner, kaldes til at virke i nærheden af det sted, hvor de bor. Ægtepar, som tager på en 18-måneders mission, kan blive kaldet til at arbejde uden for deres eget land.

Når et ægtepar er færdig med en mission, ønsker de ofte at udføre endnu en mission. Et ægtepar, Ralph og Aileen Tate, er på deres fjerde mission. De har arbejdet i Toronto, samt i Nigeria og i Irland (under én og samme mission!), og på De Caribiske Øer. For tiden tjener de i New Zealand. De har set mennesker blive døbt på hver af deres missioner, og de har været fantastiske til at uddanne ledere.

Er det anmasende at søge en missionærkaldelse? Overhovedet ikke. Ægtepar kan ikke kalde sig selv, det gør Herren. Men de kan frit gå til deres biskop og lade ham vide, at de er interesseret i at tjene.

Skal vi lære missionærlektierne udenad? De nuværende lektier, som missionærerne giver, skal ikke kunnes udenad. Missionærerne underviser efter en disposition, og anvender deres egne ord. Ægtepar kan lære tilstrækkelig meget af

EN AF DE FØRSTE DAGE EFTER DE VAR KOMMET UD SOM MISSIONÆRER, MENS BROR ASAY BETALTE FOR NOGLE FØDEVARER, SPURGTE SØSTER ASAY KASSEDAMEN, OM HUN KENDTE NOGET TIL KIRKEN, SAMT OM HUN KUNNE TÆNKE SIG AT VIDE NOGET MERE. SOM ET RESULTAT AF DETTE SPØRGSMÅL, BLEV DAMEN, BETTI W. GUILD, DØBT SAMMEN MED SIN MAND OG TO SLÆGTNINGE – OG MINDST 17 ANDRE ER KOMMET TIL SIDEN.

lektieoversigterne, og de kan kaste et kort blik på dispositionen når de underviser, så de kan undervise effektivt i evangeliet, uden at skulle lære det udenad. På denne måde kan de bedre fornemme Ånden og undersøgerens følelser. Men lad mig yderligere dulme enhver frygt i den retning. I kender allerede evangeliet! I de år, hvor I har lært om det og efterlevet det, har I haft mange enestående og vidunderlige, personlige oplevelser, som I kan bruge til at gøre jeres undervisning effektiv. Vær ikke nervøse. Herren vil velsigne jer, mens I underviser i evangeliet under jeres mission.

Er der aldersbegrænsninger for missionærægtepar? Grænsen er almindeligvis 70 år. Men ældre missionærægtepar kan kaldes, hvis de er ved godt helbred og deres stavspræsident synes, at de er fysisk og følelsesmæssigt stærke nok til at kunne tjene.

Hvad med helbredet i al almindelighed? Missionærægtepar skal være sunde nok til at kunne yde deres del af arbejdet. De fleste ægtepar er aktivt engageret derhjemme, og derfor burde de kunne udføre en mission. Husk på, at I kan støtte jer til hinanden. Desuden vil missionspræsidenten være opmærksom på særlige forhold og tildele jer opgaver på baggrund af jeres erfaringer og efter missionens behov.

Vil jeg kunne udholde de samme strenge, fysiske krav, som stilles til de unge missionærer? Det skal I ikke bekymre jer om. I skal arbejde i jeres eget tempo, og det forventes ikke, at I skal følge den samme rutine som andre missionærer. Der er mange andre metoder hvorpå man kan gøre sig til venner med folk og arbejde med dem. I har et helt livs erfaringer at trække på. Der er ubegrænsede måder at tjene på.

Hvad er det for andre måder, hvorpå man kan tjene? I kan undervise i hjælpeorganisationer, bygge hønsegårde, uddanne lokale ledere, konservere frugt og grøntsager, drage undersøgere eller nye medlemmer ind i fællesskabet, reparere hegn, genaktivere mindre aktive medlemmer, lære folk at så, plante og passe have, forkynde evangeliet, holde af folk og lytte til dem, synge i kor, male, døbe, luge – alt muligt, som giver adgang til folks hjerte på en trofast og kærlig måde. Listen er uendelig. Missionærægtepar bliver vejledt gennem Ånden til at udføre de mange ting, som kan være med til at føre vor himmelske Faders børn til Herren og hans rige.

Hvad er det for talenter, missionærægtepar bør have? Missionærægtepar bliver ofte sendt ud i områder, hvor lokale ledere og medlemmer kan nyde gavn af deres erfaring, modenhed og vejledning. Missionærægtepar tilføjer styrke til ward og grene blot ved deres tilstedeværelse. En af mine kolleger har sagt: „Missionærægtepar er levende eksempler på, hvad Kirken gør for mennesker. Mennesker i missionsmarken kigger på dem og ser stor tro i funktion. Og de ser, hvordan det er at tjene hele sit liv i Kirken."

Hvor mange ægtepar er der brug for? Da en eller anden stillede præsident Spencer W. Kimball dette spørgsmål, svarede han: „Dem allesammen!"

Præsident Ezra Taft Benson har sagt:

„I dag har Kirken mere end nogen sinde brug for missionærer! Det kræves af os, at vi skal bringe Jesu Kristi evangelium ud til alle verdens lande . . .

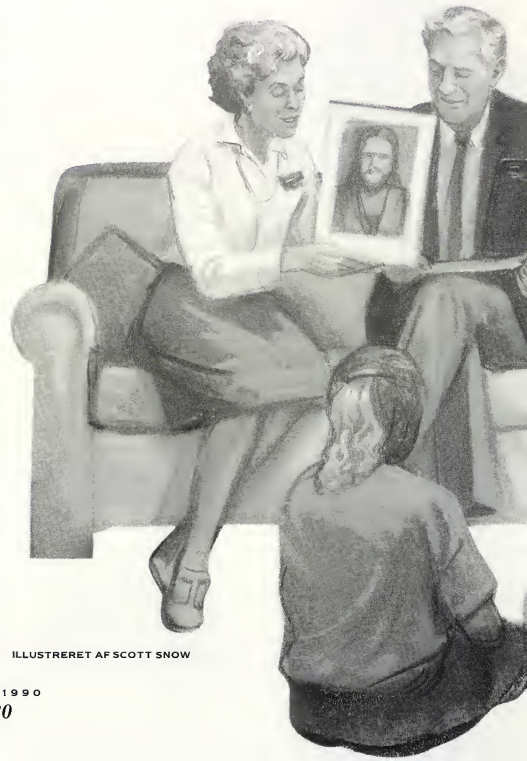

ILLUSTRERET AF SCOTT SNOW

Til denne opgave kræves tusindvis af missionærer, mange flere missionærer end der for tiden er engageret i arbejdet rundt omkring i verden . . .

Der er brug for jer i Herrens tjeneste som aldrig før. ‚Høsten er stor, men arbejderne er få' (Lukas 10:2)" (Den danske Stjerne, oktober 1984, s. 88-89).

Ældste David B. Haight fra De Tolvs Kvorum har sagt:

„Nogle stave er fyldt med ældre ægtepar, som er fuldt ud parate til at påtage sig en missionærkaldelse, og som ikke alene med begejstring kunne være med til at udbrede evangeliet, men som også kunne styrke de nye medlemmer i de dele af verden, hvor Kirken går meget hurtigt frem. De tusinder af nydøbte medlemmer, der nu findes i Kirken med dens ukendte og fremmede skikke, kunne opmuntres og oplæres af nogle af dem, der i dag sidder komfortabelt derhjemme . . . kunne vi blot give flere hundreder af vores trofaste, velforberedte ægtepar denne oplevelse, ville det blive noget af det bedste, de har oplevet i deres liv!" (se Den danske Stjerne, oktober 1979, s. 95).

Missionerne overalt i verden har brug for flere ægtepar. Deres modenhed og erfaring gør dem til nogle af de bedste missionærer vi har. Deres særlige talenter, som de har udviklet gennem et helt liv i trofast tjeneste og ved efterlevelse af evangeliet, betyder, at de effektivt kan oplære lokale ledere, styrke og genaktivere medlemmer og bringe ikkemedlemmer til Kristus ved at undervise og døbe dem. Deres arbejde er så betydningsfuldt, at det næsten ikke kan udtrykkes i ord.

Til alle ægtepar, som kan tjene: Tiden er inde. Brug seglen og tjen Herren af hele jeres sjæl, sind og styrke. Så vil I føle større kærlighed og tilfredsstillelse, end I nogensinde havde troet det muligt.

En mission er et offer, men et offer som „palmer vil bringe" (se Sange, nr. 97). Offeret ved at forlade hjem, familie og bekvemmeligheder, viser sig at være et offer af noget godt for noget bedre. □

MISSIONERNE OVERALT HAR BRUG FOR FLERE ÆGTEPAR. DERES MODENHED OG ERFARING OG DE SÆRLIGE TALENTER, SOM DE HAR UDVIKLET GENNEM ET HELT LIV I TROFAST TJENESTE OG VED EFTERLEVELSE AF EVANGELIET, GØR DEM TIL NOGLE AF DE BEDSTE MISSIONÆRER VI HAR.

HVORDAN MAN KAN DELE EVANGELIET MED ANDRE

ILLUSTRERET AF TIMOTHY SHEPPARD

1. Studér selv evangeliet. Bed, søg Åndens ledsagelse og styrk dit vidnesbyrd og din kundskab om Kirken, så du er parat til at fortælle om det, du ved.

2. Stift venskaber. Lær at holde af dine venner. Vær en god ven for dem. Engagér dig i forskellige aktiviteter, som giver dig mulighed for at møde alle slags mennesker.

3. Invitér dine venner med til aktiviteter i Kirken. Planlæg det i forvejen, så du kan sikre dig, at atmosfæren er varm og kærlig.

4. Besvar åbent og enkelt deres spørgsmål om Kirken. Hvis du er forberedt, vil det ikke være noget problem for dig. Vær nøjagtig og opmærksom.

5. Hav en ekstra Mormons Bog parat til at forære væk eller til at låne venner eller andre mennesker, du møder på din vej.

6. Tal med dem om interessante tanker, du har fået i Søndagsskolen, Hjælpeforeningen, eller ved at læse præstedømmelektiehæfter eller i klasser.

7. Fortæl dem om oplysninger, du har fundet under dit arbejde med slægtens historie. Gør opmærksom på at det også kunne være interessant for dem at undersøge deres slægts historie, og hjælp dem med at gøre det.

8. Invitér dem med til kirkemøder, som er åndeligt opbyggende. Sørg for at de forstår at den dejlige, varme følelse, de oplever, er Ånden, der påvirker dem.

9. Bær dit vidnesbyrd for dem på rette tid og sted. Fortæl dem, hvor meget evangeliet betyder for dig, og hvor meget de betyder for dig. Tilbyd dem, at de kan få lektierne af fuldtidsmissionærerne.

10. Tab ikke modet, hvis de siger, at de ikke er interesserede. Vedbliv at være venner med dem, uanset hvad I

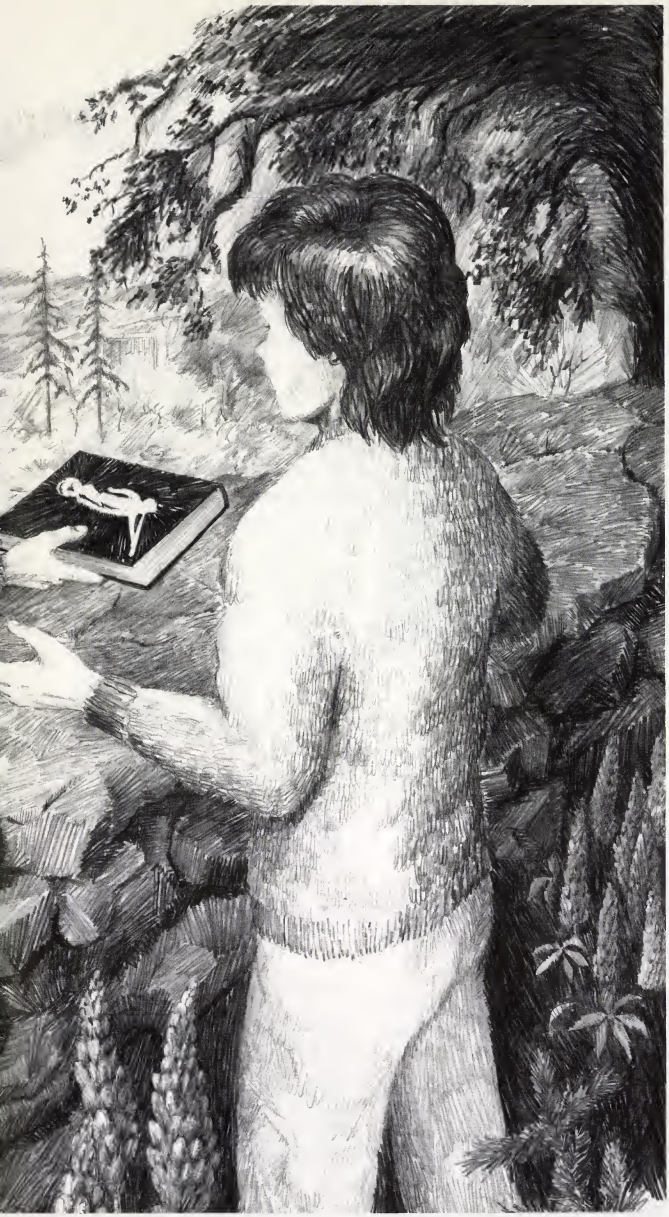

EN NEM MÅDE AT FORTÆLLE OM EVANGELIET PÅ ER AT HAVE EN EKSTRA MORMONS BOG VED HÅNDEN, SÅ ER DU PARAT, NÅR MULIGHEDEN OPSTÅR.

gør. Det vil såre dem at vide, at du kun er interesseret i dem som protentielle medlemmer. Der kommer måske et tidspunkt i deres liv, hvor de er parate til at tage imod evangeliet. De vil altid bevare jeres venskab og fælles oplevelser i Kirken som gode minder.

11. Støt dem i deres indsats for at komme i kirke. Hjælp dem med transport, hvis det er nødvendigt. Sørg for, at de ved, hvad der sker i Kirken og hvornår, og at der altid sidder nogle ved siden af dem, når de er der.

12. Giv dem et abonnement på *Stjernen* eller vis eller fortæl dem om artikler fra dit eget eksemplar af *Stjernen*.

13. Vær altid et godt eksempel for dem. Dine venner iagttager dig for at se, om du lever op til dine standarder.

14. Giv aldrig op! Den dejlige følelse man får, når en ven accepterer evangeliet, er tusinder af afvisninger værd. □

IHUKOM HAM I TJENESTE FOR ANDRE

„Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig" (Mattæus 25:40).

En tidlig kold vintermorgen blev familien Miske vækket af deres naboer. Naboerne, seksten ældre beboere på et plejehjem, havde ingen vand, fordi deres vandpumpe var gået i stykker. Familien Miskes drænede vand fra deres brønd dagen igennem, lige til brønden var udtørret om aftenen. Søster Miske købte derpå 18 4-liters dunke med vand og bad andre sidste dages hellige i nabolaget om at hjælpe. De fik fat i 16 store vandbeholdere og fyldte dem med vand fra den lokale kirkebygning. Tre af søstrene vaskede det nødvendigste af plejehjemsbeboernes tøj. En søster brugte ni timer på at vaske og stryge sengetøj.

I tre dage transporterede søster Miske over et ton vand i snevejr i en temperatur, der ofte lå under frysepunktet. Tre og en halv dag efter var der installeret en ny vandpumpe på plejehjemmet, og tilstandene blev igen normale.

Men tilstanden var ikke normal for familien Miske; deres brønd forblev udtørret. Personalet på plejehjemet var mere end lykkelige for at kunne hjælpe familien. Plejehjemmet forsynede familien med vand indtil foråret, da der atter kom vand i brønden.

Under sin jordiske mission befalede Frelseren, at vi skal elske Gud af hele

ILLUSTRERET AF BETH WHITAKER

vort hjerte og elske vores næste som os selv (se Mattæus 22:36-39). Efterlevelsen af disse to „største bud" består for størstedelen i at yde kristne tjenestegerninger.

Men mulighederne for at tjene andre er sjældent belejligt. Selv om nogle tjenestegerninger kan berammes og udføres efter opgave – når vi „har tid nok" til at gøre dem – så er der mange ting, som vi ikke kan planlægge; ting, der kræver omgående, spontan og til tider længere tids opmærksomhed.

De tjenester, vi gør, behøver ikke at være store eller meget omfattende. I vores daglige forbindelse med familie, venner, naboer og arbejdskammerater – ja, selv fremmede mennesker – kan vi være betænksomme og vise, at vi er interesserede og nærer kærlighed til alle vor himmelske Faders børn.

Herren befalede også sine disciple at „elske hverandre; ligesom jeg har elsket jer" (Johannes 13:34-35. Se også Johannes 15:12-17, 2 Johannes 1:5, L&P 88:123 og Moses 7:33). Herren forventer, at vi elsker og hjælper hinanden, ligesom han gjorde (se Mosiah 2:17-18). Uanset om vores tjeneste er stor eller lille, så vil vore evner til at hjælpe udvikles, og det samme gør vores evne til at nære kærlighed.

Præsident Gordon B. Hinckley har talt om tjenestegerninger, og om dette emne sagde han: „Vi må virkelig forstå, at der ikke kan finde nogen sand tilbedelse af Kristus sted, uden at vi ofrer os . . .

Hvis vi hjælper på denne måde, vil vi få lykkelige dage. Men det vigtigste er, at de vil være helliget vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, og blive til velsignelse for alle, hvis tilværelse vi berører" (se Stjernen, august 1987, s. 2-5). □

Forslag til besøgslærerinder

1. Tænk over, hvilke forhindringer der er for, at vi kan elske og tjene mere og bedre. Tal om, hvordan vi kan overvinde dem.

2. Fortæl, eller få den søster, I besøger til at fortælle, hvordan en uselvisk tjeneste betød en forandring i jeres eller andres tilværelse.

BØRNESTJERNEN

ISBN 0107-2145

139. ÅRGANG JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE MAJ 1990

LAMPEN, MÅ

NANETTE LARSEN DUNFORD

Månen var stor og rund og lysende, lige sådan som den skulle være om aftenen til en månefest. Jeg holdt min lysende papirslampe endnu højere op i håb om, at den gamle mand i månen ville få øje på mig mellem alle de andre børn. Hele parken var oplyst af vores strålende, kinesiske lamper.

Jeg løb op på bakken til mine forældre og søstre, som sad på et tæppe og spiste månekager. Min ældste søster, Mei Lai, sad og stirrede på månen. Jeg vidste, at hun sikkert drømte om den dreng, som hun dansede med ved ballet sidste lørdag. *Det gør piger jo!* tænkte jeg. *Jeg er glad, fordi jeg ikke er en pige.*

Ikke fordi Mei Lai ikke havde lov til at tænke på kærlighed i aften. Alle drømte om kærlighed under månefesten eller mid-efterårsfesten, som den egentlig hed, og som min søster foretrak at kalde den. Man sagde, at den gamle mand i månen spandt en usynlig, rød tråd rundt om de par, som en dag ville blive gift med hinanden.

Selv jeg tænkte på kærlighed. Men ikke *den* slags. Jeg tænkte på, hvordan jeg kunne elske min næste. Min

ÅNEKAGEN OG BOGEN

primarylærer fortalte os sidste søndag, at vi skulle elske vores næste, og lige siden havde jeg spekuleret på, hvordan jeg kunne gøre det. Jeg synes ikke, at der var nogen, jeg kunne lide i den ejendom, hvor vi boede – især ikke den nye dreng nede i stuen! Hvorfor ikke? Han kunne ikke engang tale kinesisk! Den første gang jeg så ham, blev jeg ved med at stirre på hans øjne. Jeg har aldrig før set så blå øjne!

Jeg prøvede engang at tale til ham på engelsk, sådan som jeg havde lært i skolen. „Hvor kommer du fra?" spurgte jeg.

Han så underligt på mig, stak sin store næse i sky og erklærede: „Jeg er Aussie."

Hvad var en Aussie? Jeg vidste det virkelig ikke! Jeg gik hjem og spurgte Mei Lai, som var god til engelsk.

„En Aussie er én fra Australien," sagde hun.

Min mors stemme greb forstyrrende ind i mine tanker. „Sun Ling, vi skal snart hjem."

„Århh, må jeg ikke lige løbe en tur igennem parken først?"

„Jo, men pas på med dén lampe. Husk, at du har et tændt stearinlys inden i den."

„Det skal jeg nok." Mens jeg løb ned ad bakken, kiggede jeg på den gamle mand i månen for at se, om han stadig iagttog mig og min lysende papirlampe. Jeg løb og løb med blikket rettet opad mod den smukke måne.

Pludselig – BUMP. Ramte jeg en mur? Nej, det var et legeme. Det var et andet menneske og mig, der løb ind i hinanden og tumlede rundt. Det var australieren. Da vi endelig lå stille, løftede vi vores forpjuskede hoveder og kiggede på hinanden. Så røg det ud af mig: „Hvad laver *du* her? Det er en kinesisk helligdag?"

Det var godt, at han ikke forstod kinesisk. Jeg greb irriteret min lampe, som mærkværdigvis lå uskadt i græsset. Jeg tænkte indvendig: *Selvom jeg ikke så mig for, så var det alligevel ikke min skyld. Han hører trods alt ikke til her.*

En knasen og et lysglimt fik os til at hoppe op. Hans kulørte lampe stod i flammer. Min mors ord løb igennem mit hoved: „Pas på med dén lampe."

Jeg kiggede på ham. Så lagde jeg hovedet på skrå af forbløffelse. Der var tårer i disse blå, blå øjne! Jeg havde aldrig forestillet mig, at en australier også kunne græde.

ILLUSTRERET AF PAT HOGAN

Drengens læber begyndte at skælve, og han sagde: „Min far gav mig denne kinesiske lampe."

Jeg forstod ikke alt, hvad han sagde, men jeg forstod, hvad han mente. Og jeg havde det forfærdeligt! Jeg forsøgte at komme i tanke om, hvad *undskyld* hedder på engelsk, men alle ordene kom ud på kinesisk.

Pludselig sagde han på kinesisk: „Du må også undskylde mig."

Jeg blinkede af overraskelse. Han kunne nogle kinesiske ord! Han smilede til mig, og jeg smilede igen.

Den næste dag styrtede jeg ind i huset og smækkede døren lykkeligt efter mig.

„Hvad skal det store grin betyde?" spurgte Mei Lai.

„Århh, jeg har bare lært at elske min næste. Nu er Jim min ven."

„Hvem er Jim?" spurgte hun.

„Det er den australier, jeg fortalte dig om," svarede jeg, og dumpede ned i den nærmeste stol. „Vidste du, at før Jim kom her, havde han aldrig hørt om månekager før? Så jeg gav ham én med gult creme i midten. Da han bed i den, rynkede han lidt på næsen og forsøgte at smile. Jeg kunne se på ham, at han ikke kunne li' den."

„Og så mener du, at han stadig er din ven?" sagde Mei Lai og lo.

„Nå ja, jeg gav ham bagefter en månekage med lotusfrø, og han spiste hver eneste bid af den og smaskede med læberne."

„Jeg er glad, fordi du gav ham noget, han kunne li'," sagde Mei Lai.

„Jeg har også givet ham noget andet, som jeg håber han kan li'. Jeg gav ham min Mormons Bog."

„Din egen Mormons Bog?" udbrød min søster. „Hvorfor gjorde du det?"

„Jo, fordi det er det bedste, jeg kunne give en ven," svarede jeg.

„Men hvordan tror du, at han kan læse den?" spurgte hun. „Han kan jo ikke engang læse kinesisk."

Jeg så min søster lige ind i ansigtet. „Det ved jeg ikke, Mei Lai, men jeg er stadig glad, fordi jeg gav ham den."

Ugen før jul bankede det på vores dør, og Mei Lai lukkede op for den lyshårede Jim. Min ven så ikke, at jeg sad henne i et hjørne, så han talte engelsk til min søster. „Jeg har læst i jeres bog," sagde han, og holdt en blå bog frem med kinesiske tegn. Det var Mormons Bog på kinesisk.

„Du har læst den?" sagde hun måbende. „Men – du kan jo ikke læse kinesisk, vel?"

„Nej. Men det jeg ville sige var," forklarede Jim, „at min huslærer læste den for mig. Han kommer hver dag for at lære mig kinesisk, så vi læste sammen i den. Min lærer har faktisk spurgt, om han kunne få sit eget eksemplar. Og vil det også være muligt at få et engelsk eksemplar til min far."

Min søster var omsider holdt op med at måbe. Så smilede hun og vinkede ad mig.

Jim vendte sig omkring og fik øje på mig. „Åh, Sun Ling," sagde han på gebrokken kinesisk, „den bog, du gav mig, er meget interessant. Jeg er nysgerrig efter at lære noget mere om den. Kan du hjælpe mig?"

„Det vil jeg med glæde," svarede jeg langsomt, for at sikre mig at han forstod, hvad jeg sagde. „Jeg kender nemlig ingen bedre måde, hvorpå man kan elske sin næste fra Australien." □

HVILKEN KLOVN?

ROBERTA L. FAIRALL

Der er tre klovner, som optræder i dette cirkus, men kun den ene af dem er jonglør. Farv de felter, som har nummer 3, og find den klovn, som jonglerer.

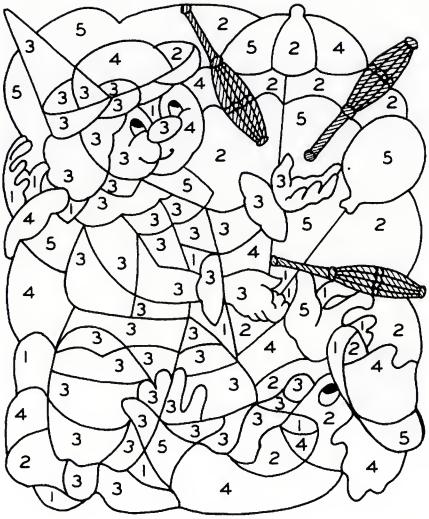

TAG PÅ MISSION

ERMA REYNOLDS

Sammensæt tingene fra det land, hvor du helst vil udføre en mission, hvis du skulle på mission nu:

Folk går i –

Mexicanerhatte	Skotland
Træsko	Mexico
Kilt	Japan
Kimono	Holland

De spiser –

Surkål	USA
Æblepie	Norge
Flüte	Frankrig
Gedeost	Tyskland

De ser på –

Floder med laks	Italien
Big Ben	Australien
Det skæve tårn i Pisa	Canada
Kænguroer i naturen	England

GENFORENING AF FAMILIER

SUSAN MEEKS

Sæt disse fædre og sønner fra Mormons Bog sammen ved at skrive de rigtige tal foran sønnernes navne.

Fædre

1. Lehi
2. Kong Benjamin
3. Kong Mosiah

Sønner

____ Aron	____ Jakob	____ Mosiah
____ Ammon	____ Joseph	____ Nephi
____ Helorum	____ Laman	____ Omner
____ Himni	____ Lemuel	____ Sam

Genforening: Aron (3), Ammon (3), Helorum (2), Himni (3), Jakob (1), Joseph (1), Laman (1), Lemuel (1), Mosiah (2), Nephi (1), Omner (3), Sam (1).

FRA VEN TIL VEN

FRA ET INTERVIEW AFHOLDT AF JULIE WARDELL
MED ÆLDSTE DEREK A. CUTHBERT
FRA DE HALVFJERDS' FØRSTE KVORUM.

For mange år siden bankede missionærer fra det vestlige USA på min dør i England. Da de havde fortalt min kone og mig, at de repræsenterede Herren, Jesus Kristus, sagde de, at Mormons Bog var Guds ord, og at bogen ved Guds kraft var oversat fra nogle gamle optegnelser. De fortalte os, hvordan denne dejlige bog kom frem. Da jeg så den, fik jeg en varm følelse, og jeg vidste, at det, der stod i bogen, var sandt. Men jeg måtte alligevel læse den nøjere og bede, før jeg vidste, at den unge Joseph Smith, som Herren benyttede til at oversætte Mormons Bog, virkelig var en profet. Min familie og jeg blev døbt. Jeg fik et vidnesbyrd, fordi jeg ønskede at kende sandheden, og fordi jeg samtidig studerede og bad. Enhver kan få den samme velsignelse, hvis de studerer og beder. Præsident Benson har udfordret hvert eneste medlem i Kirken til at læse i Mormons Bog hver dag, fordi vi derved vil komme vor himmelske Fader og Jesus nærmere, end ved nogen anden bog vi læser."

Ældste Cuthbert fortæller, at han kan huske, at han som barn i den engelske kirke sang i kirkens kor under gudstjenesten hver søndag. Da jeg var 11 år, rejste vores kvindelige kordirigent på mission til Zululand i Sydafrika. Hendes eksempel hjalp mig til i en ung alder at fatte interesse for at missionere.

Da jeg havde tilsluttet mig Herrens sande kirke, kaldte Herren mig som distriktsmissionær, og derpå til at være stavsmissionær. Senere blev jeg kaldet som missionspræsident. Nu er jeg kaldet som generalautoritet, og jeg vil altid være missionær. En halvfjerdser er et særligt vidne om Jesus Kristus for hele verden.

Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn (Matt. 28:19).

Jeg tror, at I primarybørn kender mange missionærer, måske endda nogle i jeres egen familie. De er gode eksempler, som I kan følge. Jesus ønsker, at vi allesammen skal være missionærer. Et af mine yndlingsskriftsteder står i Mattæus Evangeliet. Det er der, hvor Jesus giver sine apostle instruktioner, lige før han stiger op til Himlen: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn" (Mattæus 28:19). Han siger det samme til os i dag gennem sin profet, præsident Ezra Taft Benson. Drenge og piger, begynd at forberede jer til jeres mission allerede nu – ved at studere, bede og hjælpe andre.

Jeg har set mange eksempler på tro og mod blandt unge missionærer i Kirken. Ian Menzies, der er missionær i Skotland, sagde:

‚Jeg må gøre min mission færdig,' selv om han havde en hjernesvulst. På grund af sin tro og beslutsomhed og præstedømmets ordinanser gennemførte han noget, som andre sagde var umuligt. Peter Chaya, der er missionær i Afrika, fuldførte en mission, selv om han gik med krykker. Han var lam i begge sine ben efter at have haft polio som barn. Pip Lees var stavsmissionær i England. Hendes kammerat kørte hende fra dør til dør i en kørestol i to år.

„I december 1987 havde jeg nogle kirkeopgaver at udføre i Bolivia, et smukt land i Sydamerika, hvor Kirken vokser med stor hast. Ældste Philip Kradolfer, der dengang var regionalrepræsentant, og jeg fulgtes ad. Han medbragte en stor kuffert fyldt med legetøj. Lige før jul hvert år, giver hans børn noget af deres bedste legetøj til dårligt stillede børn i Altiplano i Bolivia. Det var vidunderligt at se børnenes ansigter, når de fik en dukke, et spil, en bog eller en taske. Jesus belærte os om, at det er bedre at give end at modtage, og jeg tror, at I har følt den samme glæde, når I har hjulpet i al hemmelighed."

Ældste Cuthbert sagde, at da han tjente i Sydamerika, „mødte jeg mange mennesker, som ikke havde ret meget mad og boede fattigt. Mange hører nu om evangeliet og bliver døbt. Børnene kommer i Primary og forbereder sig til at tage på mission, ligesom I gør.

Disse drenge og piger har det svært, så vil I være søde at huske dem i jeres bønner? Når I i jeres bønner takker for de velsignelser, I nyder, så lad jer fylde af taknemmelighed i en sådan grad, at det kommer til udtryk i hjælp til andre. Hvis I hjælper andre børn, så glemmer I jeres egne ønsker." □

EN UNG MISSIONÆR

JON B. FISH (GAVINS FAR)

Den 10-årige Gavin går i femte klasse, og han elsker at missionere. Han har allerede givet to af sine venner en Mormons Bog, og han har flere gange inviteret sine venner, der ikke er medlemmer, til familieaftener. Han beder altid til, at han må være en god missionær.

En fredag underviste Gavins skolelærer, hr. Leitzmiller, klassen om maya indianerne i Mexico og Mellemamerika. Efter timen, da eleverne var ved at forlade klassen,, standsede han Gavin og spurgte, om han måtte tale med ham et øjeblik. Da de var alene, sagde hr. Leitzmiller (der ikke er medlem af Kirken): „Ved du, om Jesus viste sig for indianerne i Amerika efter sin død på korset?"

Gavin huskede, hvad han havde lært til familieaftenerne, i Primary og ved andre lejligheder, så han svarede: „Ja, han gjorde!"

„Jeg boede sammen med en mormon, da jeg studerede," sagde hr. Leitzmiller, „og jeg synes, at jeg kan huske, han fortalte mig, at Jesus kom til den vestlige del af verden efter sin opstandelse. Gavin, har du en bog, der handler om dette besøg?"

„Ja," svarede Gavin.

„Den hedder Mormons Bog."

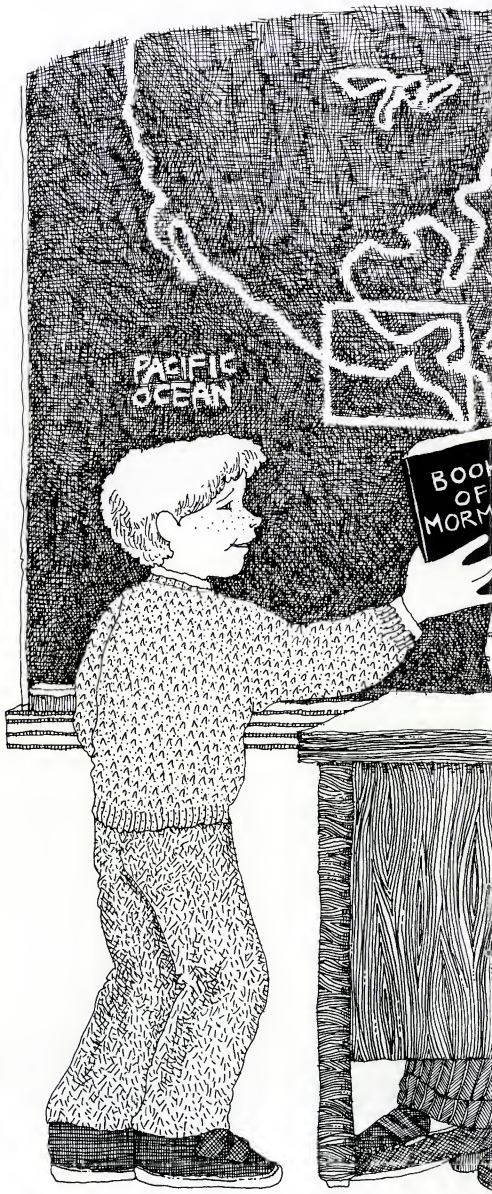

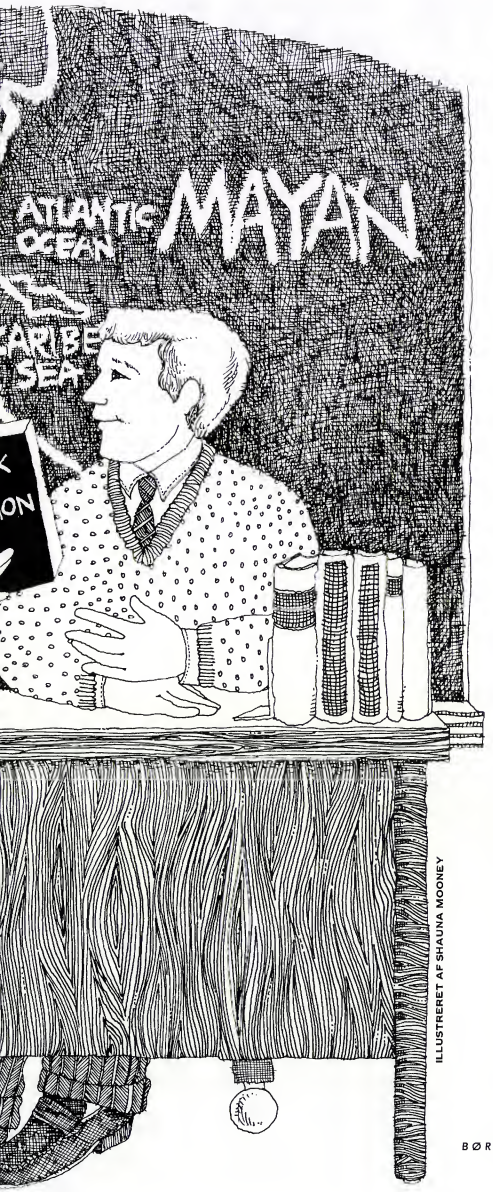

ILLUSTRERET AF SHAUNA MOONEY

Hr. Leitzmiller spurgte mig: „Ved du, om Jesus viste sig for indianerne i Amerika efter sin død på korset?"

„Vil du tage den med i skole på mandag?" spurgte læreren med stor interesse.

Gavin sagde, at det ville han gerne.

Ved middagsbordet om aftenen, fortalte Gavin sin familie om lærerens interesse. De blev allesammen meget glade for Gavins mulighed for at missionere.

Om søndagen tog Gavins far hen til stavscentret og hentede en pjece, der hedder „Kristus i Amerika" (PTMI 2336). Her kan man læse, hvad der skete, da Jesus kom til Amerika efter sin korsfæstelse.

Den aften skrev Gavin omhyggeligt i en ny Mormons Bog: „Denne bog handler om Jesu besøg i Amerika. Det er en sand historie."

Tidligt mandag morgen tog Gavin eksemplaret af Mormons Bog, lagde pjecen indeni, tog den med i skole og gav den til sin lærer, før timen begyndte. „Hr. Leitzmiller, her er den bog, som du bad mig om at tage med," sagde han. „Jeg håber, at du vil læse den."

Læreren lovede Gavin, at han ville læse den, og Gavin nåede at løbe udenfor og lege, før skoleklokken ringede, som tegn på at timen skulle begynde.

Da Gavin bad bøn den aften, bad han vor himmelske Fader velsigne sin lærer, når han læste i Mormons Bog, så han kunne lære sandheden at kende om Jesus. □

JEG KAN FÅ SVAR PÅ MINE BØNNER

LAUREL ROHLFING

Vær ydmyg, så skal Herren, din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner (Lære & Pagter 112:10).

Det er en dejlig velsignelse at vide, at vi kan bede til vor himmelske Fader, og at han altid vil besvare vores bønner. Somme tider vil han sige ja, og somme tider vil han sige nej, og somme tider kommer svaret først længe efter. Men de bønner, vi beder i tro, vil altid blive besvaret.

Svar fra vor himmelske Fader kommer i reglen meget stille. Man kan meget sjældent høre dem med sine ører. De kommer som varme og fred i hjertet eller som tanker i sindet (se Lære & Pagter 8:2).

Vor himmelske Fader har givet os nogle trin, som vi skal følge, for at hjælpe os til at være parate til at modtage svar på vores bønner (se Lære & Pagter 9:8-9).

1. Undersøg situationen og tænk over dine muligheder.

2. Beslut dig til hvilket valg, du synes er bedst.

3. Spørg vor himmelske Fader, om dit valg er rigtigt.

4. Lyt med hjerte og sind. Hvis valget er rigtigt, vil du få gode følelser indvendig.

5. Hvis valget er forkert, vil du ikke have gode følelser, og du må så træffe et andet valg.

De mennesker, der er omtalt i følgende beretninger, benyttede sig af disse trin, og fik svar på deres bønner. Skriv på den tomme plads, nummeret på det trin de brugte. Læs så hele sætningen i den rigtige rækkefølge.

Jareds bror fik at vide, at han skulle bygge fartøjer og sejle sit folk over det store hav til et forjættet land. Han spekulerede på, hvad hans folk mon kunne gøre for at få lys i de mørke både. (Se Ether 2:19, 22-25; 3:1-6).

____ Han besluttede sig til at finde seksten sten af klart glas. Hvis Herren rørte ved dem, ville de lyse i mørket.

____ Jareds bror gennemtænkte problemet. Han vidste, at han ikke kunne have vinduer eller åben ild, fordi fartøjerne ville befinde sig under vand i en del af tiden.

____ Herren strakte sin hånd ud og rørte ved stenene med sin finger. Jareds bror vidste, at han havde truffet et godt valg.

____ Jareds bror bad, for at få at vide om hans plan var god.

Præsident Spencer W. Kimball var bekymret, fordi ikke alle Kirkens mænd kunne modtage præstedømmet.

____ En af Brødrene sagde, at der var en hellig fred i lokalet. Guds ånd var til stede. Helligånden gav præsident Kimball en speciel følelse af, at det han havde bedt om, var rigtigt. Alle, der var til stede, fik det samme at vide ved Helligåndens kraft. De hørte ingen stemmer med deres ører, men Ånden hviskede i deres sind og hjerte, at valget var rigtigt. (*Ensign*, oktober 1988, s. 69-70).

____ Han tilbragte mange timer og dage med at bede og tænke over situationen. I templet spurgte han Brødrene, hvad de mente.

_____ Præsident Kimball besluttede sig til at spørge vor himmelske Fader, om det var det rette tidspunkt til, at alle værdige mænd kunne få præstedømmet, og han ledte Brødrene i bøn.

Amanda havde mange venner, som så videofilm efter skoletid. Nogle af filmene havde scener, som hun var sikker på, at vor himmelske Fader og hendes forældre ikke ville synes om, og hun spekulerede på, om hun mon burde se dem.

_____ Hun syntes, at det var morsomt at være sammen med sine venner. Filmene var alligevel ikke så slemme, og hun ville gerne være sammen med de andre. Hvis hun ikke så videofilm sammen med dem, havde hun måske slet intet at foretage sig efter skoletid.

_____ Amanda valgte at se videofilm sammen med sine venner.

_____ Hun bad for at få at vide, om hendes beslutning var rigtig.

_____ Amanda følte sig ikke godt tilpas ved, at hun havde besluttet sig til at se videofilm.

Sammy ville gerne vide om Mormons Bog var sand.

_____ Han læste bogen og tænkte over det. Han kunne godt lide historierne og det, han havde lært.

_____ Sammy blev enig med sig selv om, at Mormons Bog måtte være sand.

_____ Han bad om at få at vide, om han havde ret.

_____ „Jeg fik en brændende følelse i brystet, så jeg vidste, at den var sand. Jeg kunne føle det i mit hjerte," sagde Sammy.

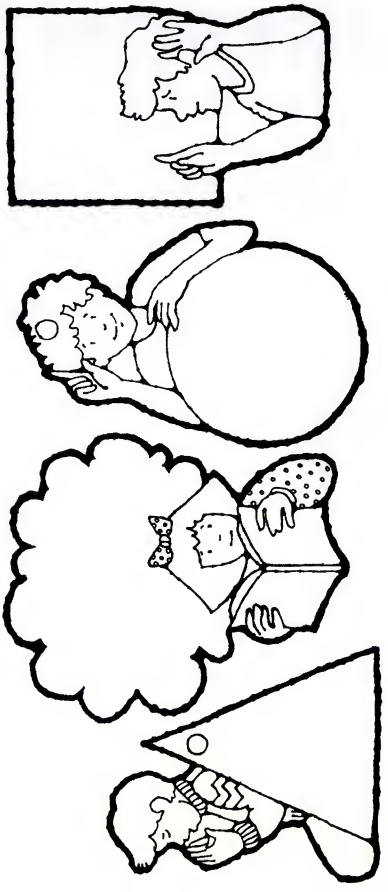

ILLUSTRERET AF SHAUNA MOONEY

IDEER TIL FÆLLESTID

1. Bed børnene om at fortælle oplevelser, hvor deres bønner er blevet besvaret. De kan så nedskrives og samles i en bog om bøn.

2. Få børnene til at tegne og klistre billeder, i den rækkefølge, hvori begivenhederne udvikler sig i historien.

3. Tal om, hvordan man beder.

4. Syng „Den lille stille stemme" (*Syng Med Mig*, B-92), „Kanon-Lyt nu" (*Syng Med Mig*, B-3).

Du kan lave en uro, som kan minde dig om, hvilke trin du skal tage for at få svar på dine bønner. Anvisninger: Klip figurerne ud, lim dem på kraftigt papir og klip overflødigt papir væk. Skriv på figurerne de ord, som passer til dem: Bede, studere og udtænke, træffe et valg, lytte. Prik hul øverst i hver figur og sæt tråde i forskellige længder i hullerne. Bind trådene forskellige steder på et stykke ståltråd eller en metalbøjle, bøj den i facon efter ønske. Hæng uroen op i dit værelse. □

LIGESOM SARAH

CLARE MISHICA

Alle i tredie klasse holder af Sarah. Hun sidder altid sammen med én og spiser sin mad, og hun er den første, der bliver valgt, når der skal vælges til holdspil. Hun har smukt, brunt hår og kan lave de smukkeste tegninger. Jeg ville sådan ønske, at alle kunne lide mig lige så godt, som de kan lide Sarah. Jeg tænkte på det, da jeg gik hjem fra skole. Jeg tænkte, *hvis jeg bare var som Sarah, så ville de allesammen måske også kunne lide mig.*

Den næste morgen fik jeg min mor til at flette mit hår ligesom Sarahs. Jeg bandt røde sløjfer i enden af fletningerne – rød var Sarahs yndlingsfarve. Så tog jeg en sweater på. Sarah gik altid i sweater.

Da vi kom til tegnetimen, ville lærerinden have, at vi skulle tegne noget med sommer. Jeg kiggede hen på Sarah, og så tegnede jeg ligesom hende nogle frøer og ænder og børn, der svømmede i en dam. Børnene kunne godt lide Sarahs tegning, men ingen sagde noget om min.

I frikvarteret sjippede Sarah sammen med en hel masse andre piger, så jeg gik hen for at være med. Men jeg brød mig ikke særlig meget om at sjippe, og jeg var glad, da skoleklokken omsider ringede.

I spisefrikvarteret spiste Sarah sammen med Sally og Anna. Jeg sad alene og spiste. *Jeg forsøger ikke godt nok*, tænkte jeg. *I morgen vil jeg gøre det bedre.*

Den næste dag tog jeg min taske med, ligesom Sarah gjorde. Jeg havde også klædt mig på som Sarah. Jeg havde endda fået nogle madder med, som Sarah holdt meget af. Da Sarah meldte sig frivilligt til at vaske tavlerne rene efter skoletid, gjorde jeg det samme. I frikvarteret fulgte jeg efter Sarah ud på boldbanen. Hun blev valgt først. Jeg blev valgt næstsidst. Jeg holdt lige så lidt af at spille langbold som af at sjippe. I spisefrikvarteret spiste Sarah sammen med Jenny og Michael, og jeg sad atter alene.

I musiktimen spillede jeg xylofon ligesom Sarah. Og da Sarah hjalp Billy i matematiktimen, sagde jeg til lærerinden, at jeg også gerne ville hjælpe ham. Hun svarede: „Tak for dit tilbud, men du må hellere gøre dit eget arbejde færdigt først." Nogle af pigerne fnisede ad mig, og lærerinden bad dem om at være stille. Jeg havde det forfærdeligt. Det var svært at være ligesom Sarah.

Efter skoletid blev jeg for at hjælpe Sarah med at gøre tavlerne rene – vi havde jo meldt os frivilligt. Alle de andre gik ud og legede, mens de ventede på, at skolebussen skulle komme og køre dem hjem. Solen skinnede, og jeg havde mest lyst til at gå.

„Hvilken tavle, vil du gøre ren?" spurgte Sarah.

„Den foran," sagde jeg. Det var den mindste og jeg ville gerne være hurtigt færdig.

„OK," sagde Sarah, og gik ud for at hente to svampe. Mens Sarah arbejdede, nynnede hun en ny sang, som vi havde lært i musiktimen. Det var en ørefaldende melodi. Det varede ikke længe før jeg sang hele teksten.

Sarah standsede i sit arbejde. „Katie," sagde hun, „du har en smuk sangstemme – og du er også god til at huske. Jeg har overhovedet ikke lært alle de ord endnu."

Jeg kiggede overrasket op. „Tak," sagde jeg. „Jeg tror, at musik er mit yndlingsfag."

Hele vejen hjem tænkte jeg på, hvad Sarah havde sagt. *Jeg er god til at huske og til at synge*, tænkte jeg. Så fandt jeg ud af, at alle mennesker er forskellige, men at alle har noget,

Jeg tænkte, at hvis jeg bare var som Sarah, så ville de allesammen måske også kunne lide mig.

ILLUSTRERET AF SHAUN MOONEY

som de er bedst til. Jeg indså også, at jeg ikke rigtigt kunne blive som Sarah – undtagen måske på en særlig måde, som jeg endnu ikke havde forsøgt.

Den næste dag tog jeg *min* yndlingsnederdel på i skole. Jeg fik min mor til at sætte mit hår i en stor hestehale, og tog mad med, som *jeg* kunne lide. I frikvarteret spillede jeg volleyball – jeg elsker at spille volleyball.

I spisefrikvarteret spiste Sarah sammen med Susan. Jeg kiggede mig omkring og så, at Andy sad for sig selv. Der er ikke så mange, der taler med Andy. Jeg gik over og smilede til ham. „Må jeg sidde ved siden af dig og spise min mad?" spurgte jeg, „så kan du fortælle mig om den gård, du har været ude at besøge."

Andy smilede. „Jah," sagde han, og flyttede sin madkasse for at gøre plads til mig.

Jeg satte mig ned og spiste, og jeg var lykkeligere end nogensinde. Den bedste måde at blive som Sarah på var blot at være god og venlig. □

LEHIS DRØM

Lehi fortalte sin familie om en vigtig åbenbaring, som han havde fået i et drømmesyn. Denne drøm betød, at Lehi glædede sig over Nephi og Sam, men bedrøvedes over Laman og Lemuel. (1 Nephi 8:2–4)

Lehi så en mand, der var klædt i en hvid kjortel. Han bad Lehi om at følge med sig. Lehi drømte, at han fulgte efter ham ud i en mørk og uhyggelig ørken. (1 Nephi 8:5–7)

Da de havde vandret omkring i mørket i mange timer, begyndte Lehi at bede for at få hjælp. (1 Nephi 8:8–9)

Efter bønnen så Lehi et træ. Træet havde hvide frugter. Folk, der spiste af disse søde og hvide frugter, blev glade og lykkelige. (1 Nephi 8:10–11)

Lehi smagte på frugten, og den fyldte ham med glæde. Lehi ønskede, at hans familie også skulle spise af frugten, fordi han vidste, at de så også ville blive lykkelige. (1 Nephi 8:12)

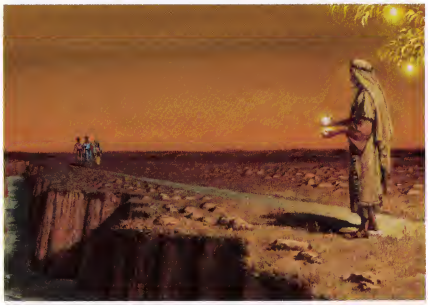

Lehi så et vandløb i nærheden af træet. Ved flodens udspring så han Sariah, Sam og Nephi. (1 Nephi 8:13–14)

Lehi kaldte på sin kone og sine sønner, og bad dem komme hen og smage på frugten. Sariah, Sam og Nephi kom og spiste af frugten, men Laman og Lemuel ville ikke komme. (1 Nephi 8:15–18)

Lehi så også en jernstang og en lige og snæver sti, der førte hen til træet. (1 Nephi 8:19–20)

Han så, at der kom en masse mennesker hen imod stien. Nogle begyndte at gå på stien. Men fordi det var umådelig mørkt, gav nogle slip på jernstangen og for vild. (1 Nephi 8:21–23)

Nogle holdt godt fast på jernstangen og kunne derfor nå gennem mørket hen til træet. Her spiste de af træets frugt. (1 Nephi 8:24)

Der var nogle mennesker i en stor bygning på den anden side af floden. De morede sig over dem, der spiste af frugten. Nogle af dem, der spiste af frugten, blev flove og gik deres vej, og de for vild. (1 Nephi 8:25–28)

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

Lehi så mange mennesker. Nogle af dem greb fat i jernstangen. De kom igennem mørket og smagte af frugten. Andre gik hen imod den store bygning. Nogle druknede eller forsvandt.

Laman og Lemuel ville ikke komme og spise af frugten. Lehi var bekymret for dem. Han forsøgte at hjælpe dem til at tro på evangeliet og adlyde Guds bud. (1 Nephi 8:29–38)

MISSIONÆR-
FORBEREDELSER

BEGYND NU!

Du kan begynde allerede nu med at lære nogle af de færdigheder, du ofte vil få brug for på din mission. Lad være med at udsætte at lære disse færdigheder, for de vil være meget nyttige at have på din mission.

Sig ja til at tale. Når du bliver bedt om at være taler i dit ward, så tag imod opgaven og lær, hvordan man forbereder en god tale. Du får mange muligheder for at holde tale på din mission.

Øv dig i at lære udenad. Lær i dine teenageår, hvordan man lærer udenad, det vil være dig en hjælp, når du skal lære lektier og skriftsteder udenad.

Lær at være høflig og imødekommende over for andre mennesker. Du vil indlede mange nye bekendtskaber på din mission. Lær allerede nu, hvordan man er høflig, hensynsfuld og imødekommende over for andre mennesker. Udvikl evnen til at lytte til nyankomne og få dem til at føle sig velkomne.

Lær at lave mad og vaske tøj. Du vil få det lettere som missionær, hvis du allerede nu kender grundreglerne for hvordan du holder dit tøj i god stand, og hvordan man laver sund mad.

Væn dig til at spise forskellig slags mad. Væn dig til at smage ny og fremmed mad. På din mission får du mulighed for at spise meget forskelligt, som måske virker fremmed for dig. Væn dig til at smage noget nyt.

Lær et fremmed sprog. Det er altid nyttigt at kunne et fremmed sprog, det kan blive et godt aktiv for en missionær. Selv om du kaldes til at udføre en mission i dit eget land, kan du komme til at arbejde et sted, hvor der er imigranter fra et fremmed land, og dine sprogkundskaber kan være deres adgang til evangeliets budskab.

Øv dig i at spille klaver. Hvis du har haft mulighed for at tage klaverundervisning, så hold ikke op før du føler, at du kan spille salmer. Denne evne er værdifuld og vil blive værdsat af de mennesker, du skal betjene. □

ILLUSTRERET AF SCOTT GREER

SKRIFTSTEDER MAN BØR KENDE

MISSIONÆR-
FORBEREDELSER

Hvis du ønsker at få en god begyndelse med hensyn til at kunne de skriftsteder, du får brug for under din mission, så følger her en liste over de skriftsteder, som er foreslået i missionærernes studieprogram:

Formålet med at missionere
- Jakobs Bog 5:61
- Moroni 7:31
- L&P 1:17-23
- L&P 18:10-16
- L&P 29:7
- L&P 84:20-22

Missionæregenskaber
- Mattæus 5:14-16
- 1 Nephi 3:7
- Mosiah 3:19
- Alma 7:23-24
- Alma 17:2-3
- Helaman 10:4
- Ether 12:27
- Moroni 7:45-48
- L&P 4:1-7
- L&P 12:8
- L&P 31:1-7
- L&P 50:13-29
- L&P 58:26-28
- L&P 88:118-26

Finde mennesker at undervise
- Jakobs Bog 1:19
- Alma 8:10
- Alma 26:29-30
- L&P 33:8-11
- L&P 60:2
- L&P 112:5

Undervisning

1. Lektie
- Johannes 3:16
- Johannes 14:6
- Joseph Smiths Skrivelser 2:8
- Joseph Smiths Skrivelser 2:11-12
- Joseph Smiths Skrivelser 2:16-17
- 2 Korinter 13:1
- Johannes 14:26
- Moroni 10:3-5
- Amos 3:7

2. Lektie
- Alma 11:42-43
- Alma 34:8-9
- Hebræerne 11:6
- Alma 34:17
- Ap.G. 2:38
- 3 Nephi 27:20
- L&P 82:8-9
- 2 Nephi 31:4-7

3. Lektie
- 2 Tessalonikere 2:1-3
- L&P 1:30
- Moroni 6:2-4
- Moroni 6:5-6

4. Lektie
- Abraham 3:22-25
- Alma 12:24
- Alma 40:11
- 1 Korinter 15:40-42
- 1 Peter 3:18-19
- 1 Peter 4:6
- L&P 42:22-25
- L&P 89:18-21

5. Lektie
- Mattæus 22:37-39
- Johannes 14:15
- Mosiah 2:17
- 3 Nephi 13:33
- Malakias 3:8-11
- Lukas 21:1-4
- 1 Kongebog 17:8-16

6. Lektie
- Mosiah 3:8
- Johannes 14:6
- Moses 1:39
- Efeserne 4:11-12
- L&P 88:81
- 2 Nephi 31:17-21

Dåb og indlemmelse i fællesskabet
- Johannes 3:2-5
- Mosiah 18:8-10
- L&P 20:37
- L&P 20:71-74

Ledelse
- 2 Mosebog 18:13-26
- Mattæus 20:26-27
- Alma 48:11-13, 17
- L&P 107:99-100
- L&P 121:34-46

PÅKLÆDNING OG PERSONLIG PLEJE

Når du tjener som missionær, må du sørge for at dit udseende er passende for én, der repræsenterer Herren. Dit udseende bør bestyrke dine ord, og ikke afvige fra dem. Passende påklædning og personlig velpleje vil øge dine kammeraters respekt og tillid til dig.

1. Missionærers tøj bør være enkelt og pænt. Ældster går i hvide skjorter og enkle slips og i jakkesæt, der ikke er iøjnefaldende, medmindre missionspræsidenten giver dem anden besked. Søstrenes påklædning skal være enkel og i dæmpede farver. Kjoler og nederdele skal dække knæene. Buksenederdele, jakkesæt og hellange nederdele og kjoler passer sig ikke.

2. Ældster skal sørge for, at deres hår er klippet, så det ikke dækker flip og ører. Stort hår eller iøjnefaldende frisurer kan ikke accepteres. Ældsterne må ikke have skæg, og bakkenbarder skal slutte midt ud for ørerne. Søstre bør vælge frisurer, der er almindelige og nemme at holde. Missionærernes hår skal være rent og pænt friseret til enhver tid.

3. Missionærer skal være rene og pæne på enhver måde. □

HVORDAN FÅR JEG EN MISSIONÆR-KALDELSE?

For at du kan få en missionærkaldelse, skal du være anbefalet af din biskop eller grenspræsident. Du kan tale med ham og lade ham vide, at du gerne vil på mission, men du kan ikke anbefale dig selv.

Du aftaler et interview med din biskop eller grenspræsident, som afgør, om du er værdig og har evner for at være missionær. Når han anbefaler dig, skal der udfyldes en missionæranbefaling, der skal underskrives af jer begge to.

Biskoppen giver dig også en helbredsattest. Den del der angår dit helbred skal udfyldes dels af dig selv og dels af en autoriseret læge, som sender sin del til din biskop. Den del af formularen der angår din tandpleje gives til din tandlæge, som udfylder sin del og sender den tilbage til din biskop.

Hvis helbredsattesten viser, at der ikke er noget i vejen for, at du kan tjene effektivt, henvises du til din stavspræsident eller distriktspræsident, som også vil interviewe dig. Til dette interview skal du medbringe missionæranbefalingen og helbredsattesten. Du skal også medbringe to billeder, som vedhæftes anbefalingen. På billederne skal du være klædt ifølge missionærstandarderne. Hvis stavspræsidenten er enig med biskoppen i, at du kan anbefales som missionær, underskriver han missionæranbefalingen og sender den sammen med helbredsattesten til Missionary Department til videre behandling, og sluttelig fører dette til en kaldelse. □

HVAD SKAL MAN TAGE MED?

MISSIONÆR-
FORBEREDELSER

Vi har spurgt nogle hjemvendte missionærer, hvilke ting de har været glade for, at de bragte med sig på deres mission, og hvilke ting de ville ønske at de havde lagt i kufferten. Følgende ting står måske ikke på listen du får tilsendt, men du vil måske blive glad for dem, hvis du alligevel tager dem med.

1. Tøjsnor og klemmer.

2. Målebæger og måleskeer. Disse redskaber syntes aldrig at findes, når man skal bruge dem.

3. Kendte opskrifter. Du vil formodentlig påtage dig visse pligter med at lave mad til dig og din kammerat. Så ønsker du måske, at du kunne huske nøjagtigt, hvordan man laver noget af det, som din mor laver. (De fleste lande i verden anvender det metriske målsystem, men det er muligt, at du bliver sendt til et missionsområde, hvor du bliver nødt til at omregne til et andet system).

4. Ekstra knapper, der passer til dit tøj.

5. Velcrobånd. Det vil forbavse dig, hvor mange forskellige ting du kan bruge dem til.

6. Badesandaler.

7. Ekstra sko og ekstra tøj, hvis du bruger en størrelse der er større eller mindre end gennemsnitsstørrelsen.

8. I områder, hvor det regner – galocher eller støvler.

9. Søstre får brug for mange ekstra strømpebukser, hvis de kommer til et land, hvor størrelserne er anderledes.

10. Et par ekstra briller eller kontaktlinser.

11. Førstehjælpsudstyr med de ting, som du helst bruger.

12. Syæske med tråd i farver, der passer til dit tøj.

13. Saks og eller lommekniv. □

ALMINDELIG HØFLIGHED I KIRKEN

Det er vigtigt, at missionærer udviser almindelig høflighed i Kirken. Her følger et par punkter at tænke over:

1. Smil venligt og hils hjerteligt på medlemmer og undersøgere.

2. Tal stille og gå langsommere på overfyldte områder i bygningen.

3. Undgå støjende opførsel.

4. Kom i god tid til møderne. Sid på din plads fem minutter før mødet begynder.

5. Lad være med at frisere dig eller klippe negle under møder i Kirken.

6. Lad være med at spise, tygge tyggegummi eller bruge tandstikkere i Kirken.

7. Syng med på sangene.

8. Lyt roligt og opmærksomt. Lad være med at falde i søvn eller opføre dig, som om du keder dig.

9. Vær en hjælp, vær ikke til hinder for ærbødigheden i kirkesalen.

10. Sig „amen" højt nok så det kan høres ved afslutningen af bønner men ikke for højt. □

EKSEMPEL PÅ EN MISSIONÆRS DAG

Din tid som missionær er kostbar, så hver dag må udnyttes fuldt ud. Her følger et eksempel på et dagligt skema:

06.30 Stå op
07.00 Fælles studium
08.00 Morgenmad
08.30 Personligt studium
09.30 Missionering
12.00 Frokost
13.00 Missionering
17.00 Aftensmad
18.00 Missionering
21.30 Missioneringen slutter. Næste dag tilrettelægges
22.30 Gå til ro.

Hvis du tjener i et område, hvor du skal lære et nyt sprog, bruges nogen tid hver dag på at studere sproget. Beregn også tid til at skrive dagbog og til regelmæssig motion. □

ELDER JACOBSO

KUNNE JEG BLIVE MISSIONÆR?

Jeg ved, at Kirken er sand, men jeg er meget generet og jeg er ikke god til at studere. Jeg kan ikke forestille mig, at jeg kan lære skriftsteder udenad eller lære et fremmed sprog. Tanken om at banke på døre eller give en missionærlektie gør mig fuldstændig rædselslagen. Hvordan skulle jeg nogensinde kunne blive missionær?

Svarene er ment som et middel til at yde hjælp og give forståelse og er ikke Kirkens lære.

VORT SVAR

Der er missionærer af alle mulige størrelser, faconer og personligheder og med forskellige talenter. Nogle, der kommer på mission, er udadvendte og har selvtillid, mens andre er generte. Nogle har været dygtige i skolen, mens andre ikke har været det. Nogle har deltaget i sportsaktiviteter, mens andre har holdt sig hjemme.

Det er nødvendigt med disse forskellige missionærer for at kunne nå ud til alle mennesker i verden. Der er måske mennesker i missionsmarken, som du vil kunne nå ud til, som andre ikke kan nå ud til.

Generthed er ikke det værste i verden. Moses var generet. Da Herren kaldte Moses til at føre israelitterne ud af Ægypten, følte han sig totalt uegnet til det. Han sagde: „Ak, Herre, jeg er ingen veltalende mand, jeg var det ikke før og er det heller ikke nu, efter at du har talet til din tjener, thi jeg har svært ved at udtrykke mig og tale for mig."

Herren svarede ham: „Hvem har givet mennesket mund, og hvem gør stum eller døv, seende eller blind? Mon ikke jeg, Herren? Gå derfor kun, jeg vil være med din mund og lære dig, hvad du skal sige!" (2 Mosebog 4:10-12).

Jeremias var også generet. Da Herren kaldte ham, sagde han: „Ak, Herre, Herre, jeg kan jo ikke tale, thi jeg er ung."

Herren svarede Jeremias: „Sig ikke: Jeg er ung! men gå, hvorhen jeg end sender dig, og tal alt, hvad jeg byder dig; frygt ikke for dem, thi jeg er med dig for at frelse dig, lyder det fra Herren" (Jeremias' Bog 1:6-8).

Folk tilslutter sig ikke Kirken på grund af missionærernes store overtalelsesevner. De tilslutter sig Kirken, fordi de bliver berørt af Helligåndens indflydelse, noget som missionærerne har i rigt mål, dersom de er trofaste. Du kan tage denne magtfulde indflydelse med dig på din mission. Den er langt mere effektivt til at påvirke mennesker end noget som helst andet.

Hvorfor tror du for resten, at Herren sender uerfarne unge mænd og piger på mission? Hvorfor sender han ikke kun de mest lærde og modige ud for at undervise i sit evangelium? Fordi han mere end noget andet har brug for, at hans missionærer er ydmyge og beder meget.

„Jeg giver menneskene svaghed," har Herren sagt, „for at de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem" (Ether 12:27).

Det er et løfte fra Herren til dig. Hvis du er ydmyg, har tro og arbejder ihærdigt på din mission, så vil han vende dine svagheder til styrke. Du vil ikke være det samme menneske, når du vender hjem fra din mission, som da du tog afsted.

Moses udviklede sig i tjenesten for Gud. Jeremias forandrede sig, da han tjente Herren af hele sit hjerte, af hele sin sjæl, sit sind og sin styrke. Du vil på samme måde forandre dig, og det vil være til velsignelse for dig resten af dit liv.

Herren havde brug for Moses og Jeremias, selv om de begge følte sig uegnede. Herren havde brug for en

FOTOGRAFERET AF CRAIG J. MOYER

14-års dreng, med meget lidt skoleuddannelse – han hed Joseph Smith. Herren havde brug for 2000 af Helamans sønner, som aldrig havde kæmpet før, men de troede på, at Herren ville velsigne dem. Herren havde brug for den unge vogterdreng, David, til at besejre en kæmpe, som hed Goliat.

Og Herren har også brug for dig.

UNGES SVAR

Studér, bed og bliv ved med at tænke på at udføre en mission. Det er svært i begyndelsen, men Herren vil hjælpe dig. Du skal ikke bekymre dig, om du er i stand til at lære. Det kommer altsammen, efterhånden som du udvikler dig ved hjælp af seminarprogrammet og dit personlige studium. Når der er noget, som du ikke selv kan klare, skal du bare gøre det, så godt du kan, og så vil Herren hjælpe dig. Du må heller ikke lade din generthed stå dig i vejen. Du skal bare sørge for, at dit vidnesbyrd vokser, og så vil resten komme af sig selv. Bed altid vor Fader i Himlen om hjælp.

Heber Carrasco, 17 år
Cuzco, Peru

Jeg forstår præcist, hvordan du har det. Jeg har selv stillet det samme spørgsmål. Men da jeg havde tænkt nærmere over det, søgte jeg i skrifterne. I Lære & Pagter 31:3 står der: „Opløft dit hjerte og glæd dig, thi timen for din mission er kommet, din tunge skal blive løst, og du skal forkynde dette glædesbudskab for denne slægt." Det skriftsted hjalp mig virkelig med at få besvaret dette spørgsmål. Jeg synes, at vi har lettere ved at overvinde al vores frygt, når vor himmelske Fader hjælper os.

Judi Sweeney, 17 år
Agawam, Massachusetts.

Det er ikke et spørgsmål om, hvad *du* kan, men om hvad Gud kan. Han har al magt. Jeg ved, at dersom vi gør en indsats for at udvikle evnen til at hjælpe med at få hans værk til at udvikle sig, så vil han velsigne os i vore anstrengelser. Jeg var også meget tvivlrådig og usikker, da jeg begyndte min mission. Ofte vidste jeg ikke, hvad jeg skulle sige, når jeg kom til en dør. Jeg var stum.

Min kammerat måtte tale for mig. Men så opbød jeg alle mine kræfter, fik gang i mig selv. Det er den eneste løsning. Der er i virkeligheden visse ting i livet, som vi ikke kan lære, hvis vi ikke gør alt, hvad vi kan, for at få det udført. Der findes lærebøger om, hvordan man lærer at svømme, men man vil aldrig lære at svømme, hvis man ikke springer i vandet. Og det er det samme med arbejdet for Guds sag. Hvis vi virkelig ønsker at udføre det, så vil vor Fader i Himlen velsigne os. Jeg ved, at det er således.

Ældste Garcia, 20 år
Caracas mission, Venezuela

Du kan bede Gud om at hjælpe dig, så du får mod til at undervise. Du kan tale med hjemvendte missionærer og bede dem om at hjælpe dig med at forberede dig til at udføre en mission. Du kan tale med dine venner, som ikke er medlemmer, om evangeliet og bære dit vidnesbyrd for dem, eller du kan gøre det ved faste- og vidnesbyrdmøderne eller når som helst, chancen byder sig. Jo oftere du bærer dit vidnesbyrd, jo lettere vil det være for dig, når du kommer på mission. Læs skrifterne. Måske vil det være en hjælp for dig at gøre notater og nedskrive, hvad de skriftsteder, du læser, handler om. Hvis du ikke kan lære skriftsteder udenad, så nedskriv de vigtigste skriftsteder på kartoteks-kort. Og husk så, at alene det at komme på en mission vil hjælpe dig til at overvinde din generthed. Når nogen trænger til hjælp, så vent ikke med at hjælpe dem, til de beder om det. Tilbyd selv at hjælpe dem.

Kelly Ovitt, 13 år
Southampton,
Massachusetts

Din generthed behøver ikke at være dig en hindring. Tænk på Moses, han var heller ikke fuldkommen. Han troede ikke, at han kunne udføre den mission, han blev kaldet til. Men med Guds hjælp lykkedes det for Moses. Jeg ved, at du også kan få hjælp af Gud, hvis du virkelig ønsker at forkynde evangeliet. Du behøver ikke at være nogen stor taler eller lærd person. Det eneste, du har brug for, er ønsket om at tjene. Stol på Herren, og i de øjeblikke, hvor dine egne talenter ikke slår til, vil Ånden lægge dig de ord i munden, som du skal bruge til at overbringe dit budskab.

Norah Beltran, 18 år
La Paz, Bolivia

BEKÆMP SULT

FOTO AF WELDEN ANDERSEN

UDFØR EN MISSION!

Vi kan stille åndelig sult ved at dele ud af livets brød (se Johannes 6:35).

BRODERKÆRLIGHED

DON L. SEARLE

For Laurentino Moreira er evangeliet blevet en nyopdaget skat, som han kan forære sine kære. Det har han gjort, og det er blevet begyndelsen til en kædereaktion, der har ført til over hundrede omvendelser – og måske også til at hans bror, Joaquim, reddede livet.

En dag, hvor Laurentino – Tino som hans venner kalder ham -, var hjemme, bankede to unge piger på hans dør. Han bor i Porto, som er den næststørste by i Portugal. Han fortalte dem høfligt, at han allerede var medlem af en kirke, og at han var ikke interesseret i den religion, som de ville tale med ham om. Men da de spurgte, om han ville se en film i deres kirke, tog han imod indbydelsen.

Filmen handlede om Joseph Smiths første åbenbaring og var interessant nok til, at Tino gik ind på at få én af missionærlektierne – den ene lektie førte til den næste. Under den anden lektie begyndte han at fornemme den gode ånd, som var til stede. Han blev klar over, at disse unge piger underviste i noget, som kunne ændre hans tilværelse.

„Da missionærerne fortalte mig, at jeg kunne bede Gud om at få sandheden at vide i alle ting, var det ikke nyt for mig," forklarer han. Han havde tre år forinden læst en række bøger om gamle civilisationer og var kommet til den slutning, at Gud måtte have haft noget at gøre med deres oprindelse. Tino havde i over to år bedt sine bønner på den måde, han lærte som barn, og anmodet Gud om at hjælpe ham til at lære noget mere om disse civilisationer. (Han føler, at disse bønner i høj grad blev besvaret, da han lærte om Mormons Bog).

TINO OG QUIM MOREIRA FINDER GLÆDE VED AT VÆRE MED TIL AT OPBYGGE KIRKEN I PORTUGAL

En aften, efter at Tino var begyndt at få missionærlektierne, havde han et fundamentalt spørgsmål om Kirkens lære: Var Joseph Smith en Guds profet? Så han stillede vor himmelske Fader dette spørgsmål. Straks „følte jeg på samme tid fred og stor glæde. Jeg smilede og blev meget lykkelig. Jeg sagde til mig selv: ‚Her er svaret.'"

Han kunne ikke holde det, han havde lært om evangeliet, for sig selv. „Jeg troede i forvejen ikke på, at livet sluttede ved døden," husker Tino, men han havde kun sine egne teorier om, hvad der sker efter livet er slut. Nu, hvor han havde hørt om frelsesplanen, ønskede han, at alle andre også skulle kende den. „Jeg havde nogle meget gode venner. Jeg syntes, at jeg måtte dele denne gode nyhed med dem."

En af disse „gode venner" var hans bror, Joaquim. Da Tino inviterede Quim med til sin dåb, blev han overrasket over at få at vide, at Tino overhovedet gik i kirke.

Brødrene havde udviklet forskellige interesser gennem årene, og Quim tog narkotika, levede et udsvævende liv og påstod, at han ikke troede på Gud. Hans liv bevægede sig i en nedadgående ond cyklus, og forekom håbløst. „Hvis jeg ikke havde lært Kirken at kende, havde jeg måske ikke levet nu," siger Quim. Men fordi Tino ønskede, at nogle i hans familie skulle være med til hans dåb, lovede Quim at komme.

Kirken var en fremmed verden for Quim – med dens sunde atmosfære og velplejede mennesker. Efter dåben blev Quim tilbudt en missionærlektie, så han blev i Kirken. Han reagerede positivt på det hele. „Jeg var overrasket over mig selv," siger han.

Efter lektien blev Quim bedt om at slutte med bøn. „Jeg havde aldrig før i mit liv bedt en bøn," fortæller han. Men missionærerne lærte ham, hvordan man skulle gøre. „Jeg har aldrig bedt så god en bøn, som den jeg bad på det tidspunkt," beretter han. Efter bønnen „rejste jeg mig – og det var som om jeg svævede!" Han spurgte missionærerne igen og igen: „Hvad er det? Jeg forstår det ikke. Hvad er det, jeg føler?" Det var en følelse af stor fred, lys og glæde, som var kommet over ham. Hele aftenen blev Quim ved med at tale om det, han havde følt.

Allerede den næste dag, havde han imidlertid næsten overbevist sig selv om, at oplevelsen ikke havde nogen særlig betydning. „Hør her, Tino," sagde han, „jeg har ikke lyst til at komme i din kirke mere."

Men i løbet af den følgende uge, blev han opfyldt af et ønske om at vide, hvorfor han havde fået disse skønne følelser efter bønnen. Quims beslutning om at holde sig fra Tinos kirke faldt til jorden. Tino husker, at Quim midt om natten, kom ind og rykkede i ham for at vække ham og ivrigt sagde: „Jeg vil med dig i kirke i morgen."

„Og fra dette øjeblik, ønskede jeg at blive døbt," fortæller Quim. „Så snart jeg havde fået de andre lektier, troede jeg." Det var glædeligt at opdage, „at vor himmelske Fader er interesseret i alle sine børn". Quim blev døbt kun tre uger efter sin bror.

Lige siden sin dåb har Tino arbejdet flittigt i enhver kaldelse, han har haft i Kirken, men et par år senere blev han klar over, at der var mere han kunne gøre og at han burde give den tid, der krævedes for at udføre en fuldtidsmission. Han følte, at hvis han udførte en mission, ville han kunne hjælpe andre unge mennesker til at finde svarene på de samme spørgsmål vedrørende livet, som havde forvirret ham selv få år forinden.

Tino og Quim har begge været på mission i Portugal. Da Harold Hillam, der var præsident for Lissabon missionen, sagde til Quim: „Bror Moreira, du skal være missionær," svarede Quim: „Hvordan det? Jeg har jo ingen penge, mine forældre er ikke medlemmer, og så må jeg jo opgive mine studier." Men missionspræsidenten insisterede på, at han måtte forberede sig på at tage på mission i løbet af nogle få måneder, mens Quim fortsat bad Herren om at få at vide, hvordan det kunne lade sig gøre.

En nat så han sig selv i en drøm, klædt som missionær, forlade sit hjem med en kuffert i hånden, og da han vågnede, vidste han, at drømmen ville gå i opfyldelse. Joaquim Moreira fik økonomisk hjælp gennem Kirken og forlod universitetet for at tage imod kaldelsen. Det er et meget alvorligt skridt at tage i Portugal, da det er svært at komme ind på universitetet igen, når først man har forladt det.

Da de unge mænd talte med deres forældre om at tage på mission, havde de forventet at møde voldsom modstand. Men de ældre Moreiras var alligevel ikke så tilbageholdende med at give deres tilladelse, måske fordi de var taknemmelige over den indflydelse, Kirken havde øvet på deres sønner. Ikke desto mindre afviste forældrene – især Tino og Quims mor – tanken om selv at skifte religion.

Men evangeliets indflydelse virkede stadig i Quim og Tinos families tilværelse. Kort efter at Tino var taget på mission, blev deres far parat til at blive døbt. Tino, som arbejdede i nærheden, fik det privilegium at døbe ham. Deres mor undlod i begyndelsen endda at læse de breve, hendes sønner sendte hjem fra deres mission. Men Quim sendte et brev, og bad en kraftig bøn om, at hun ville læse dette brev og blive berørt at det. Hans bøn blev besvaret, og det varede ikke længe, før hun blev døbt af sin mand.

Tino og Quim fandt begge en rigdom af åndelig styrke under deres mission. Quim husker, at han forsøgte at undervise en enke, hvis mand havde tilbragt en hel del af sit liv

som missionær for en anden kirke. Denne kvinde sagde ja til at få missionærlektierne, fordi hendes datter var sidste dages hellig. Efterhånden, som hun fik flere og flere lektier, fandt hun det for vanskeligt at acceptere tanken om, at hendes kirkes lærdomme var forkerte. Hun sagde: „Ældste Moreira, jeg vil ikke høre mere om denne lære. Jeg vil arbejde på at færdiggøre den mission, som min mand påbegyndte!" Quim bad hurtigt en stille bøn for at få at vide, hvad han skulle sige. Han blev inspireret til at forsikre kvinden om, at hendes mand allerede havde accepteret evangeliet i åndeverdenen.

Senere fortalte denne kvindes datter Quim, at hun efter en personlig bøn den aften lå og mediterede over, hvordan hun kunne hjælpe sin mor til at antage evangeliet. Pludselig „så jeg min far i værelset. Han sagde: ‚Missionæren taler sandt, og jeg ønsker, at din mor skal lade sig døbe.'"

På grund af datterens oplevelse, sagde moderen ja til atter at få missionærlektierne. Denne gang havde hun en helt anden ånd hos sig. Hun blev døbt en uge senere.

For Tinos vedkommende tog missionærtjenesten en uventet vending. Det er ikke muligt for portugisiske missionærer at få udsat deres værnepligt, og Tino blev indkaldt som soldat i flyvevåbenet. Han husker stadig det råd, som præsidenten for den portugisiske mission, R. Perry Ficklin, gav ham, da han forklarede, at ældste Moreiras mission ikke var forbi, men at han blot blev „forflyttet til et andet og vanskeligere område". Tino fortsatte med at undervise og døbte en lang række mennesker i luftvåbenet.

Quim har også præsenteret evangeliet for adskillige af sine arbejdskammerater, efter at han afsluttede sin mission. De to brødres tilværelse er stadig parallel på flere måder. De er begge gift nu – med to søstre, som også hedder Moreira! Både Tino og Quim, der nu er midt i tyverne, har begge været dybt engageret i lederstillinger i Kirken. De er så pligtopfyldende, at Quim arbejdede som andenrådgiver i sit wards biskopråd, samtidig med at han var højrådsmedlem og stavsmissionsleder. Tino var ældsternes kvorumspræsident i wardet, førsterådgiver i stavens missionspræsidentskab og leder af Kirkens uddannelsesprogram på samme tid. (Tino arbejder nu for Kirken i Lissabon, mens Quim stadig bor i Porto).

Var det ikke svært at sidde i alle disse stillinger og samtidig klare de andre opgaver i livet?

Det var ikke spørgsmål, om det var svært, siger Tino. „Da vi valgte at udføre en mission, valgte vi at være aktive i Kirken."

To af Tinos venner, som han præsenterede for evangeliet, Gouveia Pereira og Hernani Cerqueira, har også været på mission. Tino, Quim, Jose og Hernani har hjulpet over hundrede mennesker ind i Kirken og de missionerer fortsat – længe efter at deres fuldtidsmission er forbi.

Tino ved på, at intet af dette ville have været muligt, hvis ikke „det første lille frø" var blevet sået af de missionærer, der bankede på hans dør.

Og nu, siger han, med en blanding af undren og begejstring, „vokser træet fortsat – meget hurtigt!" □

FOTO AF FORFATTEREN

DET VAR I BYEN PORTO, SOM LIGGER I DET NORDLIGE PORTUGAL, AT BRØDRENE MOREIRA TILSLUTTEDE SIG KIRKEN. DE FØRSTE MISSIONÆRER ANKOM TIL PORTO I 1976. DET VAR HER, AT PORTUGALS ANDEN MISSION BLEV ETABLERET I JULI 1987.

NÅR MAN FØ
I GA

Da disse børn satte sig mål for deres missionering, havde de ingen idé om, at de ville påvirke en familie på den anden side af jordkloden.

Kim og Neal Davis var ved at blive nervøse.

Ser du, de kommer fra en familie, der tror på, at man skal sætte sig mål og derpå gøre alt, hvad man kan, for at nå disse mål. Når de, deres forældre og deres fire søskende har sat sig et mål, er der næsten intet, der kan standse dem.

Det var derfor, at de var ved at blive ivrige for at der skulle ske noget. Tiden var ved at udløbe. De havde sat sig som mål at præsentere evangeliet for en ny familie hvert halve år, og nu stod de her i den sidste uge uden at have fundet en eneste interesseret familie.

Det var lykkedes dem at nå dette mål mange gange tidligere. Da familien Davis havde boet i Boston, Massachussetts, og i Washington D. C., hvor der kun var få sidste dages hellige, kunne de præsentere evangeliet for en masse familier. „Ikke alene ville vi invitere dem hjem til os for at give dem missionærlektierne," siger den ældste datter, Kim på 14, „men vi inviterede dem også til vores familieaftener, til særlige juleprogrammer og andre aktiviteter."

JEG HAR OPDAGET, AT JEG HOLDER MEGET AF AT VÆRE I EN STOR FAMILIE. JEG ØNSKER AT FÅ MIG EN SÅDAN FAMILIE EN DAG. – ZSOLT KERESZTI

RICHARD

JEG ELSKER ZSOLT SOM EN BROR, OG HANS FORÆLDRE, GEDEON OG PIROSKA, ER SOM BEDSTEFORÆLDRE FOR MIG. – CINDY DAVIS

RST KOMMER
NG!

DANIELS

VI VAR SÅ SPÆNDT PÅ AT SE, HVORDAN DE TOG IMOD EVANGELIET I UNGARN.
– KIM DAVIS

DET, VI OPLEVEDE SAMMEN MED KERESZTIS, ER BESTEMT EN AF DE STØRSTE VELSIGNELSER I VORES LIV.
– BROR KIM DAVIS

Men nu boede familien i Utah, og der var det ikke nemt at finde familier, der ikke var sidste dages hellige, som de kunne fortælle om evangeliet. Afslutningen på det halve år nærmede sig, og de havde endnu ikke fundet nogen. Familien Davis vidste, at deres ønske var retfærdigt, så familien bad og fastede. De seks børn bad også om hjælp i deres personlige bønner.

Og så – på den sidste dag af det halve år, blev deres bønner besvaret.

„Min far er vant til at få post fra udlandet fra læger, der beder om kopier af artikler," forklarer Kim. Hendes far, Dr. Kim Davis, har haft rapporter om sine lægevidenskablige undersøgelser offentliggjort i forskellige tidsskrifter for læger. „Så da han fik et brev fra Ungarn, syntes han ikke, at der var noget mærkeligt i det, før han lukkede kuverten op og læste brevet."

„Vi var så spændte!" siger Neal på 12. Brevet var fra en familie i Ungarn – familien Keresztis. De havde set en dokumentarfilm om Utah i det ungarske tv, og her var Kirken blevet nævnt sammen med nogle af dens lærdomme. Det, som havde gjort størst indtryk på familien Keresztis, var tanken om, at familien kan være sammen i al evighed. De ville gerne vide mere om en kirke, der underviste i denne tro, så faderen, der er læge, og sønnen, der studerer medicin, undersøgte gamle tidskrifter for læger, for at finde en adresse i Utah. Den eneste, de kunne finde, var tilfældigvis Dr. Davis'. Den ungarske familie bad om, at det brev,

FOTO AF CRAIG DIMOND

FAMILIEN DAVIS ER MEGET MUSIKALSKE, OG DE BRUGTE OFTE DERES TALENTER VED AT SPILLE FOR ZSOLT. TIL GENGÆLD LÆRTE HAN DEM LIDT OM UNGARSK KULTUR.

„HAN HAR LAVET UNGARSK MAD TIL OS OG LÆRT OS LIDT AF DET UNGARSKE SPROG," SIGER KIM. MEN NOGET AF DET MEST SPÆNDENDE VAR, AT ZSOLTS FORÆLDRE KOM FRA UNGARN FOR AT BLIVE BESEGLET TIL HAM I SALT LAKE TEMPLET.

de havde sendt til Dr. Davis, måtte blive videresendt til én, som kunne give dem oplysninger om Kirken.

Familien Davis behøvede naturligvis ikke at videresende forespørgslen. Familien Davis samlede omgående alle oplysninger, de kunne finde på ungarsk om Kirken, og sendte dem til deres nye venner.

Derpå skrev de et brev med deres vidnesbyrd om evangeliet. De lagde det i en konvolut sammen med et billede af deres familie og sendte det til familien Keresztis.

Familien Keresztis blev forbavsede, da de så hurtigt efter modtog en stor kasse fra USA, og de gik ivrigt i gang med at læse materialet vedrørende Kirken. De blev endnu mere forbavsede, da de fik brevet og opdagede, at en så stor familie kunne have så godt sammenhold og have så stærke vidnesbyrd om evangeliet. Selv om familien Keresztis kun havde et barn, følte de lige så stærkt vedrørende familiesammenhold og de var ivrige efter at finde noget, som kunne hjælpe dem.

Snart var familierne Davis og Keresztis i gang med at udveksle breve og billeder. „Vi blev meget nære venner," siger Kim. „Når vi fik brev fra dem, gik det fra hånd til hånd, og vi læste det op ved familieaftenen. Vi var så spændte på at se, hvordan de tog imod evangeliet i Ungarn, og vi kunne næsten ikke tro det vidunderlige, der skete for os."

I mellemtiden kontaktede familien Davis missionspræsidenten i Wien. Det lykkedes familien Keresztis at få missionærlektierne en gang om måneden gennem ham.

„Det var virkelig spændende, da vi fik brev om, at de skulle døbes i Wien," beretter Neal. „Og det var pragtfuldt at få billeder, som var taget efter deres dåb!"

Det ville være helt i orden at slutte Kim og Neals historie her, men mere følger. Familien Keresztis søn, Zsolt, var den eneste enlige voksne i Kirken i Ungarn, så Dr. Davis inviterede ham til at bo hos sin familie i Salt Lake City for en tid. Eftersom Zsolt havde studeret medicin, kunne han hjælpe Dr. Davis med dennes forskning.

Så nu har familien Davis' missionering resulteret i, at børnene har fået sig en ny storebror. Hvordan er det så pludselig at have en ven fra Ungarn i sit hjem?

„Jeg kan huske den dag, han kom," siger Kim. „Vi kunne ikke engang udtale hans navn. Men siden er vi blevet meget nære venner. Jeg går til morgenseminar, og han kører mig derhen i bil. Han har været henne på vores skole for at tale, og han har lavet ungarsk mad. Han har lært os en lille smule ungarsk, og vi har lavet mange helt specielle ting sammen med ham."

„I begyndelsen var jeg lidt generт," fortæller Neal, som var den ældste søn hjemme, da Zsolt ankom. „Vi tog ud og spillede tennis og badminton, og vi lærte alle hinanden at kende. I betragtning af at han kommer fra en familie, hvor han var enebarn, er han meget tålmodig med os."

Hvad Zsolt angår, så var han meget glad for med det samme at blive accepteret af en så stærk sidste dages hellig familie. Han er betaget af deres sammenhold, af deres familiebønner, deres studium af skriften og familieaftenerne, og han er forbløffet over den måde, hvorpå de støtter hinanden. Familien Davis er meget musikalske og spiller ofte forskellige instrumenter sammen. De er også sportsmennesker og er allesammen med, når én i familien deltager i en sportskamp.

„Jeg har opdaget, at jeg holder meget af at være i en stor familie," siger Zsolt. „Det er meget belærende for mig at se og lære, hvordan de klarer alting. De sætter sig mål og motiverer hinanden. Jeg ønsker, at få mig en sådan familie en dag."

Da Zsolt havde boet hos familien Davis i over et år, fik han brev fra sine forældre og fra Kirkens autoriteter om, at Kirken er blevet officielt anerkendt i Ungarn. Det betød, at der nu kunne organiseres grene, udføres dåbshandlinger og bygges kirker i landet, og missioneringen kunne få fremgang. Zsolts forældre var nogle af de første medlemmer i Ungarn, og de blev redskaber, som hjalp til, at denne udvikling kunne finde sted. Nu, da Kim og Neal har så nær forbindelse til Ungarn, blev de henrykte over at høre disse nyheder.

Men de er ikke færdige med at delagtiggøre deres venner, som ikke er medlemmer, i evangeliet. „For det første må man elske evangeliet, vide at det er sandt og have sit eget vidnesbyrd," siger Kim.

„Derefter kan man ikke lade være med at dele det med sine venner."

„Sommetider er det svært, men du må ikke være bange for at fortælle dine venner om evangeliet," siger Neal. „Når man først er kommet i gang, bliver det nemmere."

At komme i gang; det er, hvad der kræves. Da familien Davis satte sig deres familiemål for at missionere, havde de aldrig forestillet sig, at mennesker på den anden side af jordkloden ville lade sig påvirke, eller at de ville få endnu større kærlighed og begejstring i deres hjem på grund af et menneske fra en anden kultur.

Det beviser bare, hvad der kan ske, når man først kommer i gang. □

WILLARD WAT

ALMA

ILLUSTRERET AF ROBER MOTZKUS

„Hør her, drenge," sagde bror Loder, og brød dermed ind i vores samtale om basketballkampen, som vores hold havde tabt aftenen før. „Vi har et tjenesteprojekt at tænke på."

Bror Loder, der var klædt i sit mørke jakkesæt lænede sig frem, støttede albuerne på knæene og holdt sin sorte kalenderbog frem foran sig. Han var underdirektør i en af byens banker, og han gjorde alting nøjagtigt, korrekt og meget grundigt. Han studerede sin kalender et øjeblik og sukkede derpå: „Nå drenge, hvad skal vi gøre?"

Der blev helt stille i lokalet. Jeg har altid hadet denne del af vores planlægningsmøde. Tjenesteprojekter var ikke ligefrem min livret. Jeg havde ikke noget imod at udføre dem, men det var altid et problem at få ideer til dem. Det var næsten altid det samme.

„Søster Seymour trænger måske til lidt hjælp," foreslog bror Loder, da han så, at vi pludselig tav.

„Jah, det lyder fint," mumlede Chris Frei uden særlig overbevisning. „Hun kan altid bruge lidt hjælp."

Jeg lænede mig tilbage i stolen og strakte mig. „Vi hjælper altid enker," surmulede jeg. „Lad os gøre noget andet i denne måned."

„Nogle forslag, Kyle?" spurgte bror Loder og så på mig, mens han rettede på sit slips, der ikke trængte til at rettes.

Jeg tænkte mig om et øjeblik: „Hvad med at finde en enkemand, vi kan hjælpe?"

TS PROJEKTET

. YATES

Brad og Chris smilede, mens bror Loder rystede på hovedet og kiggede utålmodigt op i loftet.

„Vi kunne hjælpe Willard Watts til at blive aktiv," foreslog jeg, og prøvede ihærdigt at undertrykke et smil.

„Kyle, kan vi vende tilbage til vores planlægning?" sagde bror Loder strengt.

„Hvad er der i vejen med at hjælpe bror Watts til at blive aktiv?" spurgte jeg.

„Kyle, jeg har boet i 12. ward siden jeg var barn. Så vidt jeg ved, har bror Watts kun sat sine ben i denne kirke to gange i al den tid. Den ene gang var til sin kones begravelse og den anden gang til en vens begravelse. Han ryger. Han bander. I årevis ville han ikke engang lade hjemmelærerne komme indenfor i sit hus. Han har været vordende ældste lige siden *jeg* tog på mission."

„Nå ja, så synes jeg også, at det er på tide at få ham til at komme i kirke."

„Kyle, vi har kun et par minutter tilbage af det her planlægningsmøde."

„Skal vi så bare opgive at hjælpe ham?"

„Kyle, han har selv givet op for længe siden."

Vores maver knurrede af sult, og vi ville gerne hjem og spise frokost, så vi valgte omsider at hjælpe søster Seymour som månedens tjenesteprojekt, men da

jeg forlod kirken og gik hjemad i den kolde, klare januarluft, kunne jeg ikke lade være med at tænke på Willard Watts og spekulere på, hvordan det mon var at blive opgivet af alle.

Willard boede kun fem huse fra mig i et lille, rødt murstenshus med en stor garage. Han havde været mekaniker i mange år, så han havde oprettet et værksted i sin garage, hvor han reparerede biler i sin fritid. Han var en ældre sværvægter med gråt hår, hans hoved var rundt og plysklippet, og hans næse var flad. Han talte og smilede meget sjældent og så altid sur ud.

Før jeg gik hjem denne søndag eftermiddag, kiggede jeg ned ad gaden til bror Watts hus. Der lå nogle klatter gammel sne rundt omkring på hans græsplæne. Hans gamle bil stod parkeret udenfor og gardinerne var trukket tæt for i stuen.

Min mor kaldte mig ind til frokost, og dermed glemte jeg alt om Willard.

Fire dage efter blev det snestorm, og der faldt 18 cm sne i løbet af en nat. Min far vækkede mig om morgenen, stak mig en skovl i hånden og sagde, at jeg skulle rydde sneen væk fra fortovet. Han mindede mig betænksomt om, at jeg måtte skynde mig, hvis jeg skulle nå i skole til tiden. Jeg surmulede det meste af tiden, mens jeg skovlede, så hurtigt jeg kunne for at komme ind i varmen igen. Jeg skulle lige til at skynde mig ind i det varme hus til morgenmaden, da jeg kastede et blik ned ad gaden i retning mod bror Watts hus. Der var mørkt i huset. Sneen lå urørt foran hans hus. Jeg tænkte mig om et øjeblik. Så gjorde jeg noget af det mest tossede, jeg nogensinde har gjort i mit liv. Jeg gik ned ad gaden og begyndte at skovle sneen væk foran bror Watts hus.

„Hvad gør du der knægt?" lød en stemme bagved mig, da jeg var halvt færdig med arbejdet.

Forskrækket vendte mig om og så Willard Watts stå i sin gadedør. Han havde hænderne dybt begravet i lommerne på sin gamle jakke, og han stod med kraven langt op om ørerne.

Jeg skuttede mig. „Jeg skovler bare lidt sne væk for at holde mig i form." Jeg bankede skovlen ned mod fliserne og stampede med fødderne.

„Jeg skal nok selv skovle sne. Jeg kan ikke betale dig noget, hvis det er det, du har tænkt dig."

„Jeg har ikke tænkt mig at tage noget for det," svarede jeg, og begyndte atter at skovle.

Han iagttog mig et øjeblik og gik så ind igen. Jeg fortsatte med at skovle sne. Mens jeg skovlede spekulerede jeg på, hvad der mon fik Willard til at opføre sig, som han gjorde. Snart var jeg færdig med at skovle sne, lagde skovlen over min skulder og begyndte at gå hjemad.

„Hej, du der," kaldte bror Watts fra gadedøren. Han gik et par trin frem med tre dollarsedler i hånden. „Det er de eneste småpenge jeg har," mumlede han. „Jeg plejer ellers selv at gøre mit arbejde."

Jeg så på de tre pengesedler. „Jeg gjorde det ikke for at få penge."

Han så forvirret ud. „Du er Tom Jordans søn, ikke?"

Jeg nikkede.

„Det var ham, der bad dig om at gøre det, ikke?"

Jeg rystede på hovedet og sagde noget om, at jeg var ved at komme for sent i skole.

Jeg skovlede sne foran bror Watts hus tre gange mere. Hver gang jeg var færdig, kom han ud med et par dollarsedler og ville give mig dem. Hver gang afslog jeg høfligt at tage imod dem.

Sidste gang, jeg skovlede sne for ham, var i slutningen af marts, efter en snestorm, hvor der var faldet ikke så lidt sne. Han kom ud med en 20-dollarseddel. „Tag den her," insisterede han, idet han stak den hen til mig.

Jeg lo og rystede på hovedet. „Jeg gør det for min egen skyld – for at holde mig i form," sagde jeg.

„Hvem har bedt dig om at gøre det?" forlangte han at få at vide.

Vi stirrede et øjeblik på hinanden uden at sige noget. Jeg havde stillet mig selv det samme spørgsmål. En af grundene var den kendsgerning, at alle bare havde strøget ham af listen, for at han ikke skulle ødelægge Kirkens statistik. Lige siden den første morgen, havde jeg syntes, at det var synd for Willard Watts, der boede helt alene i sit hus og bare ventede på, at livet skulle sive ud af ham. Enhver fortjente at få mere ud af livet end det. Det kunne jo være, at han, næste gang han kom i Kirken, kom til sin egen begravelse. „Jeg troede, jeg mente bare, at du –" sagde jeg tøvende, og bed i min underlæbe. „Nå, jeg må hellere se at komme afsted," mumlede jeg. „Jeg vil helst ikke komme for sent i skole."

Willard trak en cigaret frem, satte den i mundvigen og tændte den. Han inhalerede dybt, alt imens han mumlede, næsten som om han ikke ønskede, at jeg skulle kunne høre ham:

„Nå, men tak."

Unge Mænd og Unge Piger havde planlagt at ordne søster Seymours have en lørdag formiddag sidst i april. Brad Hunt og Chris Frei kom hjem til mig, for at vi kunne følges ad derover. På vejen derhen lagde jeg mærke til, at Willard Watts gik i sin baghave og satte et hegn op.

„Der er flere mennesker ovre for at hjælpe Søster Seymour, end der er brug for," sagde jeg og standsede op.

„Hvis du én gang til bliver væk fra et tjenesteprojekt,"

grinede Chris, „så vil bror Loder sende dig ind og tale med biskoppen."

„Der er ingen, der bliver væk. Vi ændrer bare planer. Vi ringer til søster Seymour og fortæller, at vi ikke kan komme. Bror Watts har brug for en håndsrækning."

„Mener du den gamle bror Watts?" brummede Brad. „Han vil aldrig lade dig hjælpe sig, selv om du ville."

Jeg begyndte at gå ind i Willards have.

„Mener du det alvorligt?" råbte Brad efter mig.

Jeg fortsatte.

Brad og Chris tøvede et øjeblik, men deres nysgerrighed løb af med dem, og de fulgte hurtigt efter.

„Nå, hvad kan vi gøre for dig?" spurgte jeg muntert Willard.

Willard kiggede op fra det stolpehul han var ved at grave. Han tørrede sig om munden med bagsiden af hånden og kiggede først på mig og så på Chris og Brad. „Jeg kan ikke betale jer noget som helst," mumlede han.

Jeg greb en skovl. „Hvad vil du have os til at gøre?"

Det hele forekom os lidt akavet et øjeblik, men så kunne Willard se, at vi ikke havde i sinde at gå, så han brummede nogle instruktioner til os, og vi gik i gang med at arbejde. Brad og Chris syntes først, at jeg var skør, men de tog godt fat. Det var et større projekt, end vi havde forventet, men vi blev ved med at arbejde.

Willard røg den ene cigaret efter den anden det meste af dagen, og ind imellem gryntede han sine instruktioner. Flere gange sagde han, at vi skulle gå, at vi havde gjort alt,

„NÅ, HVAD VIL DU HAVE OS TIL AT GØRE?" DET HELE FOREKOM OS LIDT AKAVET ET ØJEBLIK, MEN SÅ KUNNE WILLARD SE, AT VI IKKE HAVDE I SINDE AT GÅ, SÅ HAN BRUMMEDE NOGLE INSTRUKTIONER TIL OS, OG VI GIK I GANG MED AT ARBEJDE.

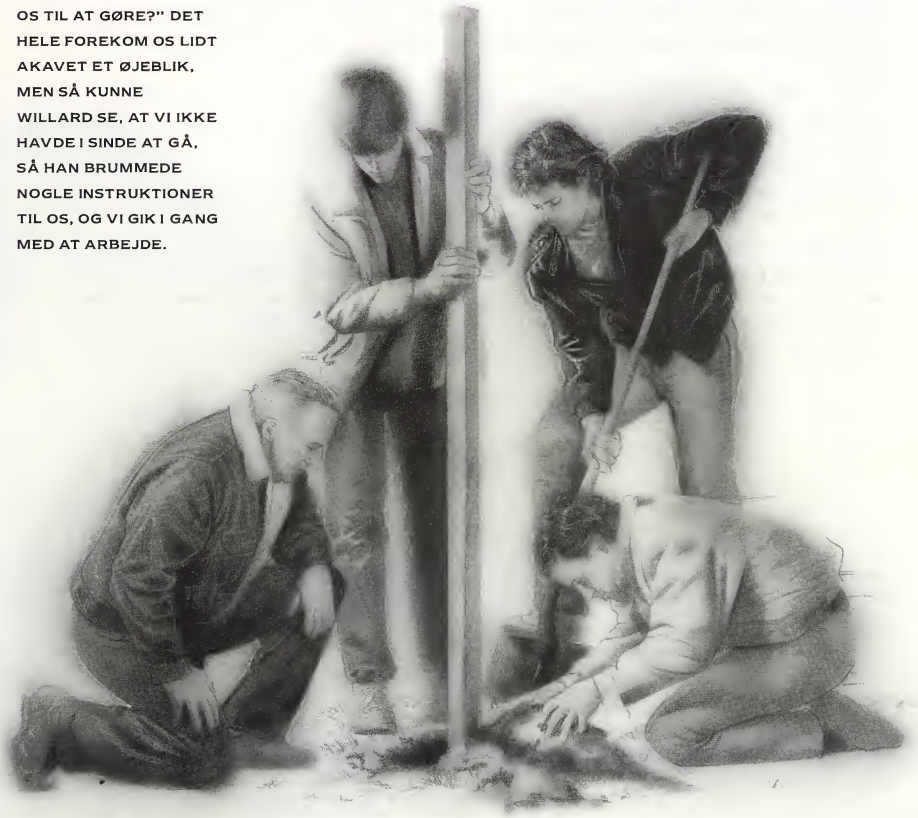

hvad man kunne forvente af os. Men vi blev til arbejdet var færdigt, hvilket det var klokken tre om eftermiddagen.

Da vi hjalp Willard med at rydde værktøjet til side, sagde Brad: „Nå, jeg må se at komme hjemad. Jeg skal ordne noget ved min bil."

„Hvornår er din antikke bil begyndt at køre?" spurgte Chris.

„Jeg sagde ikke, at jeg skulle ud at køre. Jeg sagde, at jeg skulle ordne noget ved den."

„Hvad er det for en bil, du har?" spurgte Willard.

„Årh, det er en gammel 72-model," sagde Brad.

„Måske jeg kunne se på den engang," tilbød Willard.

„Den er ikke så dårlig," sagde Brad.

„Nej," sagde jeg, „alt virker, undtagen motoren."

Den aften tog Willard hen til Brad for at trække hans gamle bil hjem i sin garage.

Ved kvorumsmødet dagen efter, sagde bror Loder, at det var en skam, at tre af os ikke kunne komme med hen til søster Seymour og hjælpe til med tjenesteprojektet.

„Vi fandt et andet projekt, som trængte mere," forklarede jeg.

„Nå, virkelig?"

„Ja, vi hjalp bror Watts."

De øvrige i kvorummet begyndte at le – bortset fra Brad og Chris. Jeg så mig omkring uden at smile. Da jeg i januar første gang nævnte Willards navn, syntes jeg, at det var helt i orden at de lo, men de sidste tre måneder havde gjort ham til et menneske og til sidst til en ven. Jeg vidste, at jeg ikke svigtede tjenesteprojektet hos søster Seymour, bare for at gøre noget for mig selv. Jeg havde været hos Willard, fordi jeg virkelig ønskede at være der.

En uge senere ringede Willard til mig og spurgte, om jeg ville komme over til ham sammen med Chris og Brad. Jeg var forbavset. Willard var den sidste i verden, jeg forventede ville ringe til mig.

Da vi kom, var Willard ude i sin garage. Brads gamle bil stod midt i garagen. Willard stak hånden i lommen, trak Brads bilnøgler op og kastede dem hen til ham. „Se nu, hvad du så synes."

Brad greb nøglerne. „Kan den køre?" spurgte han.

Willard trak på skuldrene, vendte sig og gik hen til sit arbejdsbord og skubbede lidt til skruenøglerne. „Prøv den," var det eneste, han sagde.

Brad satte forsigtigt nøglen i starteren og drejede rundt. Motoren lød smukt, næsten som en kat der spinder.

„Jeg kan næsten ikke tro det," gispede Chris.

„Hvad har du gjort ved den?" råbte Brad.

Willard drejede sig omkring. Hans ansigt var udtryksløst, men hans øjne strålede af glæde. „Man må aldrig opgive en god bil som denne."

„Hvor meget skylder jeg dig? Jeg mener – hvor meget koster alt det her?"

„Det har ikke kostet mig noget. Nogle af de steder, der op-

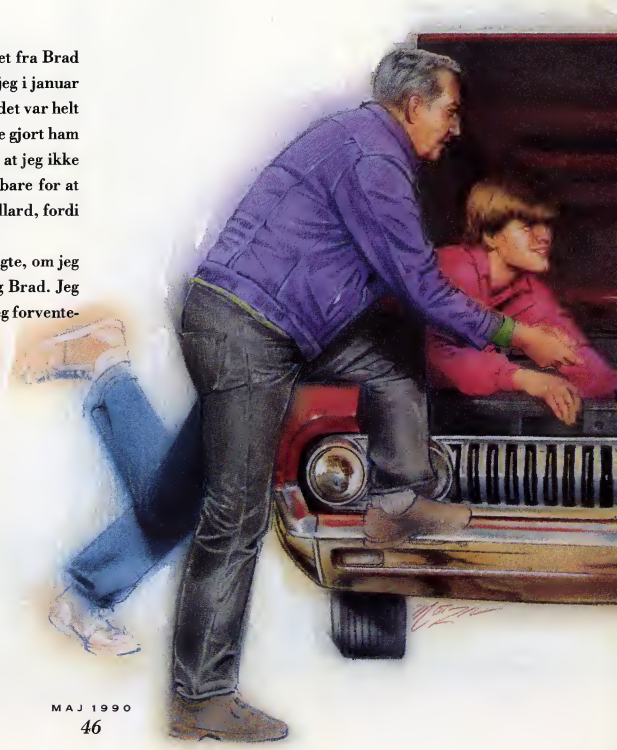

„MAN MÅ ALDRIG OPGIVE SÅDAN EN GOD BIL SOM DENNE," SAGDE WILLARD TIL OS. EFTER DEN TID VAR DET SOM OM, AT BRAD, CHRIS OG JEG ALTID VAR OVRE HOS WILLARD. VI ARBEJDEDE I HANS GARAGE, SAD PÅ TRAPPEN TIL HANS HUS OG DRAK SODAVAND OG TALTE OM SPORT. VI DRILLEDE HAM OVEN I KØBET MED HANS RYGNING.

køber gamle og ødelagte biler, skyldte de mig et par tjenester. De fandt reservedelene til mig."

Efter den tid var det som om, at Brad, Chris og jeg altid var ovre hos Willard. Vi arbejdede i hans garage, sad på trappen til hans hus og drak sodavand og talte om sport. Vi drillede ham oven i købet med hans rygning. Vi sagde, at for hver cigaret han røg, forkortede han sit liv med en halv time.

Han lo og rystede på hovedet. „Jeg har røget for længe til, at jeg kan holde op nu." Men efter den tid lagde vi mærke til, at han smed sin cigaret, når vi kom.

Så en eftermiddag, hvor vi sad i hans garage, virkede han mere nervøs end ellers. Han blev ved med at gnide sine hænder ned ad sine bukser, klø sig i nakken, vandrede op og ned ad gulvet, og stod uroligt på fødderne.

„Hvad er der i vejen med dig. Hvad spekulerer du på, Willard?" spurgte Brad.

Willard rystede på hovedet. Han forsøgte at smile, men det blev nærmest til en grimasse. Han gned sine skægstubbe. „Jeg har smidt mine cigaretter væk. Jeg har ikke røget et par dage. Men jeg ved ikke, om jeg kan klare det."

Vi tav alle tre helt stille et øjeblik. Så hoppede Chris op. „Det kan du sagtens, Willard. Du skal bare have noget andet at beskæftige dig med. Tygger du tyggegummi?"

„Jeg kunne tygge på mine negle lige nu."

„Du er også nødt til at have travlt med noget," mente jeg. „Jeg har en onkel, der holdt op med at ryge. Han sagde, at det eneste, der hjalp ham, var, at han hele tiden havde travlt med noget. Han arbejdede, til han var helt udmattet."

Vi blev hos Willard resten af dagen for at hjælpe ham til at glemme alt om at ryge. Klokken var næsten 22, da vi forlod ham, og han var da kommet over sin trang til at ryge. Så vidt vi ved, røg han aldrig mere en cigaret.

„Hej Willard, vi vil gerne bede dig om at gøre os en tjeneste," sagde jeg en dag, hvor vi var ved at skifte olie på Brads bil. „Vi står for en middag i kirken i denne uge." Jeg skuttede mig og kunne mærke, at jeg blev rød i hovedet. „De unge i wardet laver en middag for nogle af byens ældre borgere. Det er ikke fordi, vi synes, at du er ældre eller sådan," tilføjede jeg hurtigt, „men vi vil gerne have, at du kommer med. Har du ikke lyst til det?"

Willard kiggede op. Han så fra den ene til den anden af os og begyndte at stirre ned i bilmotoren. Det varede længe, før han sagde noget. Så trak han langsomt en klud op ad baglommen og tørrede sine hænder. Han smilede hjælpeløst. „Sidste gang jeg var i kirke, var da min kone døde. Det er over tre år siden. Og inden da gik der endnu længere tid. Der har været tidspunkter, hvor jeg ønskede at jeg kunne komme tilbage, men jeg kunne ikke finde en undskyldning, der var god nok til at jeg kunne komme. Og der er ingen derhenne, som jeg kender."

„Nu har du en anledning. Vi skal have noget godt mad. Og du kender os. Vi er der," pointerede jeg.

„Hvorfor vil I have mig med til en god og smuk middag?" spurgte han uden at se på os.

Jeg ventede lidt med at svare, mens jeg tænkte over spørgsmålet. „Fordi du er vores ven," svarede jeg simpelthen.

Han rystede på hovedet. „Jeg ved ikke om jeg kan. Folk vil glo. De vil undre sig –"

„Du er jo sammen med os," sagde Brad. „Hele tiden. Det lover vi dig."

Vi holdt allesammen vejret, mens vi ventede. Willard tænkte meget længe. Til sidst opløstes hans ansigt i et smil, og han sagde: „Nuvel, jeg vil tænke over det."

Den aften, middagen skulle være, var jeg nervøs.

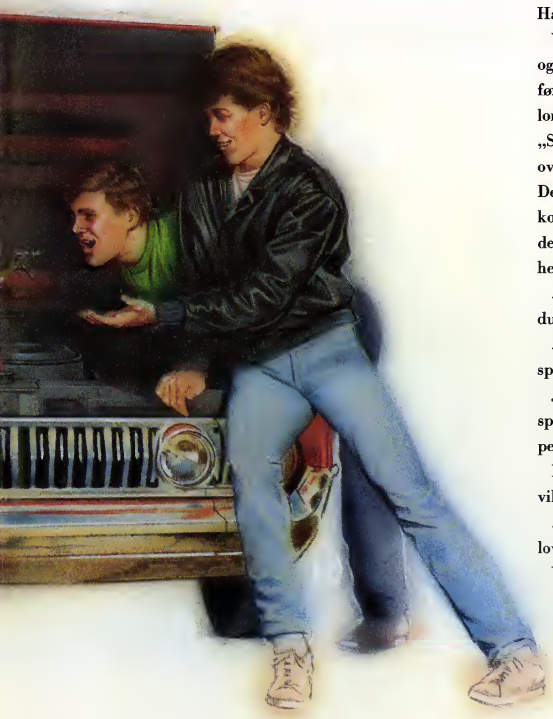

Brad havde lovet at hente Willard, mens Chris og jeg hjalp til i kirken.

„Har I inviteret nogen til i aften?" spurgte bror Loder, mens jeg bar maden fra køkkenet ind på bordet i aktivitetssalen.

„Willard Watts."

Bror Loder sukkede. „Hvornår har du tænkt dig at glemme alt om denne Willard Watts?" Han smilede og rystede på hovedet. „Den dag, du kan få gamle Willard ind i denne kirke, giver jeg den lækreste middag, du nogensinde har fået i dit liv."

Netop i det øjeblik kom Chris og Brad ind ad døren i den anden ende af kultursalen med Willard imellem sig. Bror Loder stod med ryggen til, så han så dem ikke, før de stod helt henne ved ham. Da han vendte sig om, var det næsten som om, at han tabte underkæben af overraskelse.

„Bror Loder," begyndte jeg, „jeg vil gerne have, at du hilser på en af vores gode venner, bror Watts."

Bror Loder kunne næsten ikke få et ord frem. Han strakte hånden frem og hilste på Willard. „Jeg har hørt en masse om dig," stammede han. „Drengene her har talt meget om dig." Han så på os tre og derefter på Willard. „Jeg går ud fra, at jeg kan tro på alt , hvad de har fortalt mig."

Willard nikkede. „Det er nogle gode drenge. Jeg er sikker på, at du kan tro på det de siger."

Da Brad og Chris førte Willard væk, vendte bror Loder sig imod mig og mumlede:

„Jeg ville aldrig have troet det. Jeg tror, at jeg skylder dig en lækker middag."

Jeg rystede på hovedet og sank en klump. „Glem det," sagde jeg og smilede. „Der er visse ting, man ikke gør for at vinde." □

„DEN DAG, DU KAN FÅ GAMLE WILLARD HEN I DENNE KIRKE, GIVER JEG DEN LÆKRESTE MIDDAG, DU NOGENSINDE HAR FÅET I DIT LIV."

„AMMON OG KONG LAMONI"

EN AF MOSIAHS SØNNER, AMMON, REJSTE TIL ISHMAELS LAND UNDER SIN MISSION BLANDT LAMANITERNE. HER BLEV HAN TAGET TIL FANGE OG BRAGT FREM FOR LAMONI, DER VAR LANDETS KONGE. AMMON VANDT LAMONIS GUNST OG FIK LOV TIL AT BLIVE OG ARBEJDE SOM TJENER I KONGENS HUS. SENERE LYKKEDES DET AMMON AT REDDE KONGENS HJORDE FRA AT BLIVE SPREDT AF FJENDER. KONG LAMONI VILLE GERNE VIDE NOGET MERE OM AMMON. AMMON STOD FORAN KONGEN OG BESVAREDE HANS SPØRGSMÅL OM GUD, JESUS KRISTUS OG EVANGELIET. KONG LAMONI BLEV OVERVÆLDET AF ÅNDEN OG OMVENDT. SNART EFTER VAR DER MANGE BLANDT HANS FOLK, SOM FULGTE HANS EKSEMPEL, OG DE BLEV EN STOR HJÆLP, DA GUDS RIGE BLEV OPRETTET BLANDT LAMANITERNE (SE ALMA 17–19.)

Dersom i derfor ønsker at tjene Gud, da er i kaldet til arbejdet. Thi se, marken er allerede hvid til høsten, og se, den, der bruger seglen med hele sin styrke, samler et forråd, så han ikke omkommer, men sikrer sin sjæl frelse (L&P 4:3-4).

PB MA 9005 DA